

EUROPEAN
COMMISSION

Πανεπιστήμιο
Ιωαννίνων

Jean Monnet
PROGRAMME

ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
μια νέα πραγματικότητα

Δρ.ΣΩΚ. ΚΑΠΛΑΝΗΣ
ΔΗΜ. ΝΑΝΟΥΣΗ, MPhil

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Εισαγωγή:

Για περισσότερα από 50 χρόνια προσωπικότητες, εκπρόσωποι χωρών της Ευρώπης και διάφορα όργανα, ακριβώς μετά το τέλος του β' παγκοσμίου πολέμου, με ευαισθησία και όραμα(τα), που οι εμπειρίες και τα αποτελέσματα του πολέμου τροφοδοτούσαν, συζητούσαν και σχεδίαζαν τη μεταμόρφωση της Ευρώπης σε μια οικονομική, κοινωνική, πολιτική και νομισματική ένωση.

Το χρονοδιάγραμμα που ακολουθεί δίδει ένα χαρακτηριστικό ανάγλυφο αυτών των προσπαθειών που τελικά αποκρυσταλλώνονται στις 7 Φεβρουάριου 1992 με την υπογραφή της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, γνωστή και ως συνθήκη του Maastricht. Η ισχύς της Συνθήκης προεβλέπετο για 1.1.1993

Ωστόσο, δυο δημοψηφίσματα στη Δανία, ένα,

2.6.1992, αρνητικό για την επικύρωση της Συνθήκης και ένα,

18.5.1993, θετικό

καθώς και

καθυστέρηση επικύρωσης της Συνθήκης από τη Βουλή των Κοινοτήτων της Μ. Βρετανίας, επέδρασαν ώστε να τεθεί σε ισχύ η Συνθήκη την 1.11.1993

Με τις Συνθήκες για την Ευρωπαϊκή Ένωση:

- δημιουργήθηκε η μεγαλύτερη οικονομική αγορά καλύπτουσα το 40% του παγκοσμίου ακαθαρίστου προϊόντος και του 1/5 του παγκοσμίου εμπορίου σε αγαθά.
Εξελικτικά, κατέστη τούτο δυνατό με ένα σύνολο από κοινοτικούς νόμους (οδηγίες = directives) ώστε η διακίνηση και εμπορία των αγαθών να είναι απρόσκοπτη.
Μάλιστα, οι οδηγίες αυτές καθίστανται και πρότυπο (standard) παγκοσμίως, καθώς οι χώρες που έχουν υιοθετήσει κοινοτικές οδηγίες έχουν ξεπεράσει τις 70, ενώ αναμένεται το 1/3 όλων των χωρών να εναρμονίσουν τα εσωτερικά τους δίκαια με τις κοινοτικές οδηγίες
- Υπήρξε άμεση επίδραση στην ανταγωνιστικότητα και βιωσιμότητα....

Η Ε.Ε. συνίσταται από 15 κράτη-μέλη (κ.μ.), που ενώθηκαν για την προστασία της υγείας και ασφάλειας των πολιτών τους και προωθούν – καλλιεργούν την ελευθερία στην κινητικότητα (mobility) των αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίου, προσώπων και σφυρηλατούν μια κοινή εξωτερική πολιτική και ασφάλεια.

A. ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ – ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

- 1949: Η αρχική ιδέα ενοποίησης των χωρών της Ευρώπης εμφανίζεται στα κείμενα Βίκτωρος Ουγκώ (1849) ο οποίος αναφέρει τον όρο Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.
- 1946: Αργότερα (19/9/1946) ο άγγλος πρωθυπουργός Churchill Winston σε ομιλία του στη Ζυρίχη πρότεινε τη δημιουργία αυτών των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης προωθώντας, σαν πρώτο βήμα τη σύμπραξη μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας.
- 1947: Το 1947, (5/6/47), η Αμερική, δια του Υπουργού Εξωτερικών George Marshall, εξεδήλωσε την πρόθεσή της για χορήγηση οικονομικής βοήθειας στις χώρες της Ευρώπης που επλήγησαν από τους πολέμους. Δέκα έξι (16) Ευρωπαϊκά κράτη, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα απεδέχθησαν την αμερικανική βοήθεια.
- 1948: Έτσι, το 1948 (16/4/48) δημιουργήθηκε ο Οργανισμός Ευρωπαϊκής Οργανώσεως Οικονομικής Συνεργασίας, ΕΟΟΣ (OECE), ο οποίος αποτελεί την πρώτη προσπάθεια προώθησης της συνεργασίας μεταξύ των Ευρωπαϊκών χωρών. Η σχετική ιδρυτική σύμβαση υπεγράφη στο Παρίσι.
Ο Οργανισμός αυτός το 1960 μετασηματίστηκε σε Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης (ΟΟΣΑ =OCDE). Σχετική σύμβαση υπεγράφη (14/12/60) και ετέθη σε ισχύ (30/9/61). Στις εργασίες του ΟΟΣΑ, συμμετέχει και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο ΕΟΟΣ αποτέλεσε το πρώτο αξιόλογο βήμα τακτικής συνεργασίας των εθνικών αντιπροσωπειών των κρατών μελών.
Στις 8/5/1948: Πραγματοποιείται στην Χάγη το Συνέδριο της Ευρώπης, μετά από το οποίο προωθείται η Ευρωπαϊκή Ενοποίηση από πολλές χώρες.
Στις 18/8/1948 ειδική επιτροπή του Συνεδρίου κοινοποίησε στις κυβερνήσεις ένα μνημόνιο όπου εζητείτο η σύσταση μιας συμβουλευτικής συνέλευσης, ώσπου ν' αποφασίσουν τα κράτη να μεταβιβάσουν μερικές από τις εξουσίες τους σε μια Ευρωπαϊκή οντότητα.
Ύστερα από διαπραγματεύσεις μεταξύ των Ευρωπαϊκών κρατών (Γαλλίας, Βελγίου, Λουξεμβούργου, Ολλανδίας, Αγγλίας) απεφασίσθη η ίδρυση μιας συνελεύσεως από αντιπροσώπους των εθνικών κοινοβουλίων και μιας επιτροπής των Υπουργών εξωτερικών.

Στις 5/5/1949 υπογράφεται στο Λονδίνο το καταστατικό του **Συμβουλίου της Ευρώπης** το οποίο τίθεται σε ισχύ από 3/8/49.

Έδρα του ορίζεται το Στρασβούργο, όργανά του η Συνέλευση των αντιπροσώπων απαρτιζόμενη από συγκεκριμένο αριθμό εθνικών βουλευτών, επιλεγομένων με εθνικά κριτήρια και η επιτροπή Υπουργών.

Σκοπός του Συμβουλίου της Ευρώπης ήταν να πραγματοποιήσει μια στενότερη ένωση μεταξύ των μελών για να διαφυλαχθούν και προωθηθούν τα ιδεώδη και οι αρχές που αποτελούν κοινή περιουσία και να ευνοηθεί η οικονομική και κοινωνική πρόοδος τους. Αυτός ο σκοπός επιδιώχθηκε μέσω των οργάνων του Συμβουλίου, με την εξέταση των ερωτήσεων κοινού ενδιαφέροντος, με τη σύναψη συμφωνιών και με την υιοθέτηση κοινής δράσεως στους τομείς: οικονομικό, κοινωνικό πολιτισμικό, επιστημονικό, νομικό και διοικητικό, καθώς και με τη διαφύλαξη και την ανάπτυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών.

Κάθε Ευρωπαϊκό κράτος μπορούσε να γίνει μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης υπό την προϋπόθεση αναγνώρισεων των αρχών του.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης απετέλεσε ένα πολύ σημαντικό βήμα στην ενοποίηση της Ευρώπης, καθώς τα κράτη μέλη τα οποία συμμετείχαν έφθασαν τα 39 (βλέπε **Παραρτ. I**), ενώ για πρώτη φορά, μέσω της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, που υπεγράφη στη Ρώμη (4/11/1950) και ετέθη σε ισχύ 1953, από τα μέλη του Συμβουλίου της Ευρώπης, παρέχεται στο άτομο συλλογική εγγύηση των αστικών δικαιωμάτων, όπως:

το δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία, την ασφάλεια, την ισότιμη δίκη, το σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής, της κατοικίας, της αλληλογραφίας, της ελευθερίας σκέψεως - συνειδήσεως - θρησκείας, της ιδιοκτησίας, της ελευθερίας συγκεντρώσεως, συνεταιρισμού - συνδικαλισμού κλπ.

1950: Ωστόσο, ιδιαίτερη σημασία για την έναρξη της διαδικασίας της οικονομικής ενοποίησης της Ευρώπης αποδίδεται στην διακήρυξη του Γάλλου Υπουργού Εξωτερικών R. Schuman (**παραρτ. II**) (9/5/1950) στο Παρίσι, ο οποίος δήλωνε την αναγκαιότητα της δημιουργίας μιας ενωμένης Ευρώπης τόσο για οικονομική ανάπτυξη, όσο και για διατήρηση της διεθνούς ειρήνης. Πρότεινε δε, η παραγωγή Άνθρακα και Χάλυβα της Γαλλίας και Γερμανίας να τεθεί κάτω από μια κοινή αρχή και να αναπτύξει μια δομή που να επιτρέπει την είσοδο και άλλων χωρών της Ευρώπης. Κάτω από αυτό το σχήμα, μιας Ευρωπαϊκής

Ομοσπονδίας, εντάχθηκαν, το Βέλγιο, η Γερμανία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο και η Ολλανδία, οι οποίες υπέγραψαν τη Συμφωνία για την ίδρυση της

1951: Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα (ΕΚΑΧ) στο Παρίσι στις 18/4/51,

1952: η οποία ετέθη σε ισχύ από 25/7/1952.

Αποστολή της ΕΚΑΧ ήταν η συμβολή της στην οικονομική ανάπτυξη και επέκταση των κρατών μελών της

- στην ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των πολιτών
- στην αύξηση της απασχόλησης κλπ.

Για την προώθηση των στόχων της προέβλεψε τη δημιουργία κοινής αγοράς με:

- κατάργηση των δασμών, των μέτρων και κάθε πρακτικής που επιβάλλει διακρίσεις μεταξύ παραγωγών, αγοραστών και καταναλωτών, κλπ. και
- δημιουργία και λειτουργία υπερεθνικών οργάνων, της Ανωτάτης Αρχής που είναι εκτελεστικό όργανο, της Συνέλευσης, (κοινοβουλευτικό όργανο με συμβουλευτικό χαρακτήρα), του Συμβουλίου (όργανο λήψης αποφάσεων) και το Δικαστήριο (όργανο εξασφάλισης τήρησης των κανόνων της Συνθήκης και των εκτελεστικών κανονισμών).

Η ανωτάτη αρχή της ΕΚΑΧ εγκατεστάθη και λειτούργησε στο Λουξεμβούργο υπό την προεδρία του Jean Monnet, συμβούλου του R. Schuman, ο οποίος συνέβαλε αποφασιστικά στην δημιουργία της ΕΚΑΧ.

1953: Στις 10/2/1953, η Συνέλευση της ΕΚΑΧ υπέβαλε σχέδιο συνθήκης, στις κυβερνήσεις των 6 κρατών μελών της ΕΚΑΧ για την ίδρυση Ευρωπαϊκής Πολιτικής Κοινότητας, το οποίο και δεν ελήφθη υπ' όψιν.

1955: Στις 1-2/7/1955, οι Υπουργοί Εξωτερικών των κρατών μελών της ΕΚΑΧ στην συνάντησή τους στη Μεσσίνα αποφασίζουν να συνεχίσουν την προσπάθεια για την εγκαθίδρυση μιας Ενωμένης Ευρώπης *«για να επιτρέψουν στην Ευρώπη να διατηρήσει τη θέση που κατέχει στον κόσμο και να τις ξαναδώσουν το κύρος και την ακτινοβολία της και να εξασφαλίσουν μια συνεχή άνοδο του βιοτικού επιπέδου του πληθυσμού της»*, αναθέτουν σε μια διακυβερνητική Επιτροπή υπό τον Paul Henri Spaak, υπουργό εξωτερικών του Βελγίου, την εκπόνηση έκθεσης σχετικά με τις δυνατότητες που υπάρχουν για τη δημιουργία μιας Γενικής Οικονομικής Ένωσης και μιας Ένωσης στον τομέα της Πυρηνικής Ενέργειας.

Στις 13/10/1955, ο Jean Monnet δημιουργεί μια Επιτροπή Δράσης για τις Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

1956: Στις 29/5/1956 στην συνάντηση των υπουργών εξωτερικών της ΕΚΑΧ στη Βενετία, αποφασίζεται, με βάση την έκθεση της Επιτροπής Spaak, η έναρξη των διαπραγματεύσεων για τη σύναψη συνθηκών που θα εγκαθιδρύσουν μια Ενιαία Ευρωπαϊκή αγορά και μια Ευρωπαϊκή οργάνωση ατομικής ενέργειας. Στις 26/7/1956 αρχίζουν οι διαπραγματεύσεις στις Βρυξέλλες για τις νέες συνθήκες.

Στις 13/2/1957, το Συμβούλιο του Οργανισμού Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας, μετά και την πρόταση του Ηνωμένου Βασιλείου για τη δημιουργία μιας ζώνης ελεύθερων συναλλαγών, συμφωνεί ν' αρχίσει τις διαπραγματεύσεις για τη ζώνη αυτή.

Ωστόσο, στη διάσκεψη των αρχηγών κυβερνήσεων των Έξι (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Ολλανδία) στο Παρίσι 19 και 20/2/1957 επέρχεται συμφωνία για πολλά επίμαχα θέματα της διαπραγμάτευσης για την ίδρυση μιας ενιαίας οικονομικής κοινότητας (ΕΟΚ) καθώς και για τη σύνδεση

1957: της ΕΟΚ με υπερπόντια εδάφη.

Στις 25/3/1957 υπογράφονται στο Καπιτώλιο της Ρώμης οι συνθήκες που καθιδρύουν την **Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα** καθώς και την Ευρωπαϊκή **Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας** (ΕΚΑΕ, EURATOM) οι οποίες και κυρώνονται από τα Κοινοβούλια των 6 κρατών μελών και τίθενται σε ισχύ από 1/1/1958.

Στόχοι της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ) είναι:

- η προαγωγή της αρμονικής ανάπτυξης των οικονομικών δραστηριοτήτων στο σύνολο των κρατών μελών της
- συνεχής και ισόρροπη επέκταση της οικονομίας
- αύξηση της σταθερότητας
- ανύψωση του βιοτικού επιπέδου
- ανάπτυξη στενών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών.

Για την υλοποίηση των στόχων της η ΕΟΚ, προβλέπει:

- α.** την κατάργηση των δασμών, των ποσοτικών περιορισμών και των άλλων μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος από το εμπόριο μεταξύ των κρατών - μελών,
- β.** την υιοθέτηση ενός κοινού εξωτερικού δασμολογίου και μιας κοινής εμπορικής πολιτικής έναντι των τρίτων χωρών,
- γ.** την κατάργηση των εμποδίων στην ελεύθερη κίνηση των εργαζομένων, των υπηρεσιών και των κεφαλαίων ανάμεσα στα κράτη - μέλη,
- δ.** την υιοθέτηση κοινών πολιτικών στους τομείς της γεωργίας και των

μεταφορών

- ε. τη διασφάλιση συνθηκών ελεύθερου ανταγωνισμού στην Κοινότητα,
- στ. το συντονισμό των οικονομικών πολιτικών των κρατών - μελών και τη λήψη μέτρων για την αποφυγή ανισορροπιών στα ισοζύγια εξωτερικών συναλλαγών, και
- ζ. την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών - μελών στην έκταση που κρίνεται απαραίτητη για την ομαλή λειτουργία της κοινής αγοράς.

Τα όργανα με τα οποία η ΕΟΚ προωθεί τις δραστηριότητές της και τους στόχους της είναι τα εξής:

- α. **το Συμβούλιο Υπουργών**, το οποίο αποτελείται από τους αντιπροσώπους των κρατών - μελών και έχει ως κύρια αρμοδιότητα την έγκριση των νόμων,
- β. **Η Επιτροπή**, η οποία αποτελεί βασικά το εκτελεστικό όργανο της Κοινότητας,
- γ. **Η Συνέλευση**, που αποτελεί συμβουλευτικό όργανο με αρμοδιότητες τη διατύπωση γνώμης για διάφορα θέματα που πρόκειται να αποφασιστούν από το Συμβούλιο, και
- δ. **το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο** για την αυθεντική ερμηνεία των νόμων και την επίλυση των δικαστικών διαφορών.

Η Συνθήκη της ΕΟΚ περιλαμβάνει 248 άρθρα και 4 Παραρτήματα, συνοδεύεται δε από 10 πρωτόκολλα και μια Σύμβαση με 2 πρωτόκολλα και αποτελεί το «δυναμικό» εκείνο κείμενο, το οποίο μέσω συμπληρώσεων και τροποποιήσεων προώθησε τις ενωτικές προσπάθειες της Ευρώπης (**παραρτ.ΙV**).

Αντίστοιχα η ΕΚΑΕ έχει ως στόχο:

- τη δημιουργία μιας κοινής αγοράς πυρηνικών υλικών και εφοδίων
 - την θέσπιση μιας κοινής πυρηνικής
 - την εγκατάσταση ενός κοινού συστήματος εφοδιασμού σε πρώτες ύλες
 - την ανάπτυξη και εγκαθίδρυση κοινού συστήματος ελέγχου για την ειρηνική χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας καθώς και συστήματος ελέγχου της υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων σε σχέση με τη ραδιενέργεια και
 - τέλος, την ανάπτυξη κοινού προγράμματος έρευνας το οποίο θα έθετε σε εφαρμογή ένα κοινό μέτρο Ερευνών, το οποίο και θα προωθούσε την τεχνολογία και την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας στην Ευρώπη.
- Τους στόχους της η ΕΚΑΕ προωθεί μέσω της λειτουργίας τεσσάρων **ανεξάρτητων υπερεθνικών οργάνων** με αρμοδιότητες ανάλογες μ' εκείνες

της ΕΚΑΧ και ΕΟΚ, τα οποία είναι:

η Συνέλευση, το Συμβούλιο, η Επιτροπή και το Δικαστήριο.

Στις 7/11/58, τα κράτη μέλη διορίζουν τα μέλη της Επιτροπής της ΕΟΚ και της ΕΚΑΕ και Προέδρους: της Επιτροπής ΕΟΚ τον κ. Walter Hallstein, της Επιτροπής της ΕΚΑΕ τον κ. Louis Armand, ενώ πρώτο πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εκλέγουν τον Robert Schuman.

Για να περιοριστεί, ωστόσο, ο αριθμός των οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών

1965: Κοινοτήτων (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ και ΕΚΑΕ), αυτά συγχωνεύθηκαν με τη **Συνθήκη της 8/4/1965**, σε ένα μοναδικό Συμβούλιο και μια μοναδική επιτροπή που κληρονόμησε τις αρμοδιότητες της Ανώτατης Αρχής της ΕΚΑΧ, της Επιτροπής της ΕΟΚ και της Επιτροπής της ΕΚΑΕ.

Η συγχώνευση αυτών των θεσμών μπορεί να θεωρηθεί σαν το πρώτο στάδιο για τη συγχώνευση των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων σε μια και μόνη **«Ευρωπαϊκή Κοινότητα»**.

Από το 1958 μέχρι το 1987 (έναρξη ισχύος της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης), η εκπόνηση της οποίας άρχισε το Δεκέμβριο του 1986, με τη συνάντηση Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Λουξεμβούργο, παρατηρείται σημαντική πρόοδος στην υλοποίηση των διατάξεων και των πολιτικών που προέβλεπαν οι συνθήκες.

1968: Η τελωνειακή ένωση επετεύχθη νωρίτερα απ' ό τι προέβλεπε η Συνθήκη της ΕΟΚ (Ιούνιος 1968) ενώ προωθήθηκαν σημαντικά οι πολιτικές της κίνησης των εργαζομένων και της απελευθέρωσης των κεφαλαίων.

Σημαντικό γεγονός υπήρξε η διεύρυνση της ΕΟΚ

α) με την είσοδο σ' αυτήν της Δανίας, Ιρλανδίας και Ηνωμένου Βασιλείου (Συνθήκη Βρυξελλών 1972, ετέθη σε ισχύ 1973),

β) της Ελλάδος (1981) και

γ) της Ισπανίας και Πορτογαλίας (1986).

Σημαντική πρόοδος έγινε επίσης στο νομισματικό τομέα, ενώ η απόφαση του Συμβουλίου (Σεπτέμβριος 1976) για την άμεση εκλογή των Ευρωβουλευτών από τους λαούς των κρατών μελών, αντί του ορισμού τους από τα Εθνικά Κοινοβούλια (η οποία και υλοποιήθηκε για την εκλογή των πρώτων Ευρωβουλευτών τον Ιούνιο 1979), θεωρείται ιδιαίτερης σημασίας στην προώθηση της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Σημαντικό γεγονός θεωρείται η υποβολή της Λευκής Βίβλου (1985) από την Επιτροπή, η οποία αφ' ενός διαπίστωνε τα εμπόδια στην υλοποίηση των τεσσάρων ελευθεριών προσώπων, κεφαλαίων, υπηρεσιών, προϊόντων) και την ως εκ τούτου μη πλήρη εκμετάλλευση των δυνατοτήτων της ενιαίας αγοράς, αφ' ετέρου πρότεινε τη λήψη μέτρων (περίπου 300) που θα έπρεπε να ληφθούν μέχρι το 1992, ώστε να δημιουργηθεί η ενιαία, χωρίς σύνορα, εσωτερική αγορά.

Η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (Ε.Ε.Π.), η εκπόνηση της οποίας απεφασίσθη στο 1987: Λουξεμβούργο 2-4/12/1985, τίθεται σε ισχύ από 10/7/1987 και υιοθετεί τις προτάσεις της Επιτροπής όπως αυτές αναφέρονται στη Λευκή Βίβλο, επιφέρει δε τροποποιήσεις στη Συνθήκη της ΕΟΚ, προκειμένου να προωθήσει και ενισχύσει την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Με την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (**Παράρτ. V**) απλοποιείται η διαδικασία λήψης αποφάσεων στην Κοινότητα (αρθ. 6,7 της ΕΕΠ, αναθ. αρ. 149 Συνθήκη ΕΟΚ) ενώ εισάγεται η έννοια της Κοινωνικής συνοχής (άρθ. 23) και αναγνωρίζεται επίσημα το Περιβάλλον, ως τομέας παρέμβασης της Κοινότητας. Με τις διατάξεις της η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη επιβεβαιώνει την Κοινοτική αρμοδιότητα στον κοινωνικό τομέα, στους τομείς περιβάλλοντος, έρευνας και τεχνολογίας ενώ επισημοποιεί το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο την Ευρωπαϊκή πολιτική συνεργασία και την οικονομική και κοινωνική συνοχή μεταξύ των κρατών μελών.

Διάφορες ενέργειες - πράξεις που προωθούν σημαντικά την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση λαμβάνουν χώρα, και στο χρονικό διάστημα από το 1987 μέχρι 1992 (οπότε και υπογράφεται η Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Maastricht) όπως:

1989: - 26-27/6/1989, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Μαδρίτη) εγκρίνει την εισήγηση Delors για πραγματοποίηση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (ONE) σε τρεις φάσεις

1990: 19/6/1990, υπογραφή της Συμβάσεως Schengen μεταξύ των 5 χωρών (Βελγίου, Ολλανδίας, Λουξεμβούργου, Γερμανίας, Γαλλίας) για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων. Στη Σύμβαση Schengen, προσχώρησαν η Ιταλία (27/11/1991), η Ισπανία και η Πορτογαλία (18/11/1991).

Ωστόσο, εξαιρετικής σπουδαιότητας θεωρείται η έγκριση του περιεχομένου της Συνθήκης του Maastricht 10-11/12/1991, εξέχουσας δε σημασίας για την ενωμένη

1992: Ευρώπη, η υπογραφή της Συνθήκης του Maastricht 7/2/1992.

Η Συνθήκη του Maastricht /Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΕΕ) οδηγεί σε νέα πορεία την Ευρώπη, καθώς «*ανοίγει νέα φάση στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης*» (άρθρο Α παρ. 2

Η Ευρωπαϊκή Ένωση βασίζεται στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες (άρθρ. Α παρ. 3) αποτελεί δε το πλαίσιο - ομπρέλα κάτω από το οποίο συνυπάρχουν η Ευρωπαϊκή Κοινότητα η ΕΚΑΧ, η ΕΚΑΕ, (α΄ πυλώνας της Ευρωπαϊκής Ένωσης) και μέσα στο οποίο συναρθρώνονται η Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Ασφάλεια (ΚΕΠΠΑ) (β΄ πυλώνας) και η συνεργασία στους τομείς της δικαιοσύνης και των εξωτερικών υποθέσεων (γ΄ πυλώνας).

Η Συνθήκη της Ε.Ε. είναι διαρθρωμένη σε επτά τίτλους και 19 άρθρα τα οποία δηλώνονται με κεφαλαία γράμματα από Α μέχρι Σ, συνοδεύεται δε από 17 πρωτόκολλα και 33 δηλώσεις εκ των οποίων η πλέον εκτεταμένη αναφέρεται στην Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση (**Παραρτ. VI**) .

Οι στόχοι της Ένωσης όπως αυτοί ορίζονται στο άρθρ. Β είναι:

- η προώθηση ισόρροπης και σταθερής οικονομικής και κοινωνικής προόδου μέσω της εγκαθίδρυσης της ενιαίας αγοράς, της ενίσχυσης της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής, της εγκαθίδρυσης της ONE
- η επιβεβαίωση της ταυτότητας στη διεθνή σκηνή με την εφαρμογή της κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής για την ασφάλεια συμπεριλαμβανομένης της εν καιρώ διαμόρφωσης μιας κοινής αμυντικής πολιτικής, η οποία μπορεί σε δεδομένη στιγμή να οδηγήσει σε κοινή άμυνα (ΚΕΠΠΑ)
- η προστασία των δικαιωμάτων και συμφερόντων των υπηκόων με τη θέσπιση της ιθαγένειας της Ένωσης
- η προώθηση της συνεργασίας στον τομέα της δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων (ΣΔΕ)
- η διατήρηση και ανάπτυξη του «κοινοτικού κεκτημένου»

Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι στόχοι της Ένωσης, καλύπτουν τόσο τους στόχους που ανήκουν στην Κοινότητα, όσο και τις πολιτικές και συνεργασίες (ΚΕΠΠΑ, ΣΔΕ). Ωστόσο η Ευρωπαϊκή Ένωση, εμφανίζει εξελικτικό χαρακτήρα, ο οποίος υπογραμμίζεται:

- από τη ρητή δεσμευτική αναφορά ότι το 1996 θα συγκληθεί διακυβερνητική διάσκεψη για εξέταση αναθεώρησης συγκεκριμένων διατάξεων της Συνθήκης, (άρθρ. Ν)
- από τον ορισμό των διατάξεων οι οποίες θα πρέπει να αναθεωρηθούν με στόχο την εμβάθυνση της Ένωσης όπως π.χ. διατάξεων για την κοινή αμυντική πολιτική (άρθ. Ι, 4) ή για την κοινή εξωτερική πολιτική (άρθ. Ι, 10)

- από την ύπαρξη των άρθρων - γεφυρών, όπως αυτό που επιτρέπει στο Συμβούλιο με ομοφωνία να «κοινοτικοποιήσει ευρύτερους τομείς για Συνεργασία στη Δικαιοσύνη και των Εσωτερικών υποθέσεων (ΣΔΕ)

Η Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η λειτουργία της ενιαίας εσωτερικής αγοράς τίθεται σε ισχύ από το 1993.

1994: Η Ευρωπαϊκή Ένωση διευρύνεται με την προσχώρηση σ' αυτήν της Σουηδίας, Φιλανδίας, Αυστρίας 24/6/1994, ενώ το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, (Εσσην 9/12/1994) εγκρίνει και την στρατηγική διεύρυνσης της Ε.Ε. προς τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

1997: Στις 16 και 17 Ιουνίου 1997, στο Amsterdam οι αρχηγοί των 15 κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναθεώρησαν τη Συνθήκη της Ε.Ε.

Η συνθήκη του Amsterdam αντικαθιστώντας τη δεύτερη παράγραφο του αρθ. Α της ΣΕΕ, επαναδιατυπώνει ότι *«διανοίγεται μια νέα φάση στη διαδικασία μιας διαρκώς στενότερης ένωσης των λαών της Ευρώπης»* ενώ συμπληρώνει *«... στην οποία οι αποφάσεις λαμβάνονται όσο το δυνατόν πιο ανοικτά και όσο το δυνατόν εγγύτερα στους πολίτες»*. Ουσιαστικά, η Συνθήκη του Amsterdam, καθιερώνει μια πιο δημοκρατική Ευρώπη που εξασφαλίζει τον σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου (άρθ. 6 πρ. αρθ. ΣΤ παρ. 2) και των δημοκρατικών αρχών από τα κράτη μέλη (άρθ. 6 παρ. 1) ενώ προωθεί θέματα που σχετίζονται με την ελεύθερη κυκλοφορία των πολιτών (ενσωματώνοντας την συνθήκη Schengen).

Οι στόχοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπως ορίζονται στη νέα Συνθήκη (άρθ.2) είναι:

- να προωθήσει την οικονομική και κοινωνική πρόοδο και ένα υψηλό επίπεδο απασχόλησης και να επιτύχει ισόρροπη και αειφόρο ανάπτυξη, ιδίως με τη δημιουργία ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα, με την ενίσχυση της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής και με την ίδρυση μιας οικονομικής και νομισματικής ένωσης, η οποία θα περιλάβει, εν καιρώ, ένα ενιαίο νόμισμα, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας Συνθήκης,
- να επιβεβαιώσει την ταυτότητά της στη διεθνή σκηνή, ιδίως με την εφαρμογή μιας κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας, συμπεριλαμβανομένης της προοδευτικής διαμόρφωσης μιας κοινής αμυντικής

πολιτικής, η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει σε κοινή άμυνα, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 17,

- να ενισχύσει την προστασία των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των υπηκόων των κρατών μελών της με τη θέσπιση ιθαγένειας της Ένωσης,
- να διατηρήσει και αναπτύξει την Ένωση ως χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σε συνδυασμό με κατάλληλα μέτρα όσον αφορά τους ελέγχους στα εξωτερικά σύνορα, το άσυλο, τη μετανάστευση και την πρόληψη και καταστολή της εγκληματικότητας,
- να διατηρήσει στο ακέραιο το κοινοτικό κεκτημένο και να το αναπτύξει με την προοπτική να μελετηθεί κατά πόσον οι πολιτικές και οι μορφές συνεργασίας που καθιερώνονται με την παρούσα Συνθήκη θα πρέπει να αναθεωρηθούν, προκειμένου να εξασφαλισθεί η αποτελεσματικότητα των μηχανισμών και των οργάνων της Κοινότητας.

Οι στόχοι της Ένωσης επιτυγχάνονται σύμφωνα με την παρούσα Συνθήκη, υπό τους όρους και με το χρονοδιάγραμμα που προβλέπονται σε αυτήν, ενώ συγχρόνως τηρείται **η αρχή της επικουρικότητας** όπως καθορίζεται στο άρθρο 5 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Η συνθήκη του Amsterdam έκανε κάποια βήματα προς μια πιο αποτελεσματική δομή της Ένωσης, ενόψει της διεύρυνσής της με την ένταξη των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης και της Κύπρου, ιδίως με την επέκταση της διαδικασίας συναπόφασης (Κοινοβουλίου/Συμβουλίου) και της λήψης απόφασης κατά πλειοψηφία.

Ωστόσο, μια νέα αναθεώρηση της ΣΕΕ ή μια νέα συνθήκη είναι δυνατόν να απαιτηθεί προκειμένου να συμπληρωθεί η αναδιάρθρωση των θεσμών ώστε να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες ενός «**οργανισμού**», ο οποίος έχει προοπτικές περαιτέρω διεύρυνσης.

Ο εξελικτικός χαρακτήρας της Συνθήκης ΕΕ, φαίνεται ότι επεκτείνεται και στη Συνθήκη του Amsterdam, καθώς βασικός στόχος είναι η Ευρωπαϊκή (πολιτική) ολοκλήρωση σε όλους τους τομείς, κοινωνικό, οικονομικό κλπ.

B. ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η συνθήκη του Maastricht θεσπίζει δύο βασικές αρχές για την ανάπτυξη και άσκηση των δραστηριοτήτων της Ένωσης:

Την αρχή της επικουρικότητας και την αρχή του «σεβασμού της Εθνικής Ταυτότητας των κρατών μελών», επιβεβαιώνει δε και την αρχή των «ανατεθειμένων εξουσιών» (conferred powers) στο άρθρο Ε της Συνθήκης.

Επιπλέον, στη Συνθήκη της Ε.Ε. ενσωματώνεται και η «αρχή επάρκειας των πόρων».

Αρχές επίσης που θεωρούνται ότι έχουν μια «παγκοσμιοότητα» όπως

«οι φιλελεύθερες δημοκρατικές αξίες και δικαιώματα»

«η οικονομία της ανοικτής αγοράς και του ελεύθερου ανταγωνισμού» (3Α) ενσωματώνονται στη Συνθήκη της Ε.Ε. προσδιορίζοντας εφ' ενός τη δράση της Κοινότητας, λειτουργώντας αφ' ετέρου ως κριτήρια για την αποδοχή νέων μελών στην όποια μελλοντική διεύρυνση της Κοινότητας.

Εκ των ανωτέρω αναφερθεισών αρχών η αρχή της επικουρικότητας, εντάσσεται στη Συνθήκη της Ε.Ε. με το άρθρο 3Β, το οποίο αναφέρει:

« Η Κοινότητα δρα μέσα στα όρια των αρμοδιοτήτων που της αναθέτει και των στόχων που της ορίζει η παρούσα συνθήκη. Στους τομείς που δεν υπάγονται στην αποκλειστική της αρμοδιότητα, η Κοινότητα δρα σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, μόνο εάν και στο βαθμό που οι στόχοι της προβλεπόμενης δράσης είναι αδύνατο να επιτευχθούν επαρκώς από τα κράτα – μέλη και δύνανται συνεπώς, λόγω των διαστάσεων ή των αποτελεσμάτων της προβλεπόμενης δράσης να επιτευχθούν καλύτερα σε κοινοτικό επίπεδο.

Η δράση της Κοινότητας δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη των στόχων της παρούσας συνθήκης»

Η αρχή της επικουρικότητας, συμβάλλει στην διασφάλιση των εξουσιών των κρατών – μελών, ενώ αποτρέπει την δημιουργία και λειτουργία υπερσυγκεντρωτικών θεσμών στη διαδικασία οικοδόμησης της Ενωμένης Ευρώπης.

Η αρχή του σεβασμού της Εθνικής Ταυτότητας ενσωματώνεται με νέο άρθρο στις εισαγωγικές διατάξεις της Συνθήκης και προβλέπει ότι (άρθρ. ΣΤ Συν ΕΕ):

«Η Ένωση σέβεται την εθνική ταυτότητα των κρατών μελών της, των οποίων τα κυβερνητικά συστήματα βασίζονται στις δημοκρατικές αρχές»

Η αρχή αυτή συμπληρώνει την αρχή της επικουρικότητας και συνιστά «πολιτική κατευθυντήρια γραμμή» που οφείλει να διέπει την οργάνωση και συμπεριφορά της Ένωσης στην άσκηση των αρμοδιοτήτων και στη χάραξη πολιτικών και δράσεων.

Ακολούθως στο άρθρο 6 της Συνθήκης του Amsterdam (πρώην ΣΤ) διατυπώνεται σαφώς ότι:

«Η ένωση βασίζεται στις αρχές της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και του κράτους δικαίου, αρχές οι οποίες είναι κοινές στα κράτη μέλη».

Ενώ επαναβεβαιώνεται η αρχή του σεβασμού της εθνικής ταυτότητας των κρατών μελών. Επαναβεβαιώνεται επίσης και διασφαλίζεται (αρ. 6, παρ. 2) ο σεβασμός στα θεμελιώδη δικαιώματα, όπως κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών, που υπεγράφη στη Ρώμη 4/11/1950, και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου».

Με αυτό τον τρόπο η Συνθήκη του Amsterdam, αφ' ενός επανατοποθετεί τις αρχές της Δημοκρατίας της ελευθερίας του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των βασικών ελευθεριών και του δικαίου, ως βάση της λειτουργίας της, αφ' ετέρου προστατεύει τις αρχές αυτές, θέτοντας διαδικασίες τις οποίες η Ένωση θα πρέπει να ακολουθεί σε περίπτωση παραβιάσεων κλπ.

Γ. ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως η δομή της διαμορφώνεται από τις Συνθήκες, αποτελεί σύνθεση υπερεθνικών, και διακυβερνητικών στοιχείων συνεργασίας, βασίζεται δε στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες (αρ. Α παρ. 3 ΣΤΕ) συμπληρωμένες με πολιτικές και μορφές συνεργασίας που θεσπίζονται με τη Συνθήκη Ε.Ε.

Αποτέλεσμα αυτής της σύνθεσης είναι ότι η Συνθήκη επιβάλλει τρίπτυχη δομή τριών πυλώνων για την Ε.Ε. καθώς αυτή αποτελεί την ομπρέλα κάτω απ' την οποία συνυπάρχουν:

- η Ευρωπαϊκή Κοινότητα καθώς και η ΕΚΑΧ και η ΕΚΑΕ, ως η κατ' εξοχήν υπερεθνική θεσμική έκφραση ενοποίησης (α' πυλώνας)
- η κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλεια (ΕΠΠΑ) (β' πυλώνας)
- η συνεργασία στους τομείς της δικαιοσύνης και των εσωτερικών υποθέσεων (γ' πυλώνας)

Ως εκ τούτου, η Ε.Ε. αποτελεί έναν ευρύτερο φορέα, ο οποίος εμπεριέχει τις Κοινότητες αλλά και τις συνεργασίες συνολικά, σε ένα «ενιαίο θεσμικό πλαίσιο» (αριθ. Γ, κοινές διατάξεις). Το θεσμικό αυτό πλαίσιο πρακτικώς διασφαλίζει ότι οι θεσμοί της Ευρωπαϊκής Κοινότητας καθίστανται και θεσμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνεπώς η Ευρωπαϊκή Ένωση αναλαμβάνει και τη νομική προσωπικότητα της Κοινότητας την οποία εμπεριέχει. Επιπλέον, στη Συνθήκη της Ε.Ε. προβλέπεται ρητά (αρθ. 7, σελ. 138) ότι «κάθε Ευρωπαϊκό κράτος μπορεί να ζητήσει να γίνει μέλος της Ένωσης» απευθύνοντας αίτηση στο Συμβούλιο το οποίο αποφασίζει μετά από γνώμη της Επιτροπής και σύμφωνη γνώμη του Ε.Κ., αναγνωρίζονται έτσι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

Η Συνθήκη του Amsterdam, διατηρεί και επιβεβαιώνει τα ανωτέρω στο αρθ. 49 (πρώην αρθ. 7).

Τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Μετά την συνθήκη συγχώνευσης (8 Απριλίου 1965) η Ευρωπαϊκή Ένωση διαθέτει κοινά όργανα και για τις τρεις κοινότητες (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ ΚΑΙ ΕΚΑΕ). Τα όργανα αυτά διακρίνονται σε:

κύρια: διακρίνονται για το δεσμευτικό χαρακτήρα των αποφάσεών τους για τα κράτη μέλη και τους λαούς τους

και

επικουρικά: τα οποία έχουν συμβουλευτικό χαρακτήρα και οι πράξεις τους δεν έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα για τα κύρια όργανα, στη λήψη αποφάσεων και στην εκτέλεση πράξεων.

Εξαιρέση αποτελεί η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων οι αποφάσεις της οποίας έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα.

Τα κύρια όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης μετά την ένταξη σ' αυτά με την Συνθήκη του Maastricht (1992) του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι πέντε:

I. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

Στις αρχικές Συνθήκες (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, ΕΚΑΕ) το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αναφέρεται ως Συνέλευση και έτσι ονομάζεται μέχρι 30/3/1962, οπότε έλαβε το ίδιο μια απόφαση για την μετονομασία του σε Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Ωστόσο, επίσημα έλαβε τον τίτλο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το 1987 με την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη.

Σύνθεση

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 189 της Σ. του Amsterdam (πρ. αρ. 137) αποτελείται από αντιπροσώπους των λαών των κρατών που έχουν συνενωθεί στην Κοινότητα και ασκεί εξουσίες που του αναθέτει η παρούσα συνθήκη.

Σύμφωνα με το αρθ. 190 (πρ. αρθ. 138) οι αντιπρόσωποι των κρατών-μελών (κ.μ.) στο κοινοβούλιο εκλέγονται με άμεση και καθολική ψηφοφορία, ο αριθμός τους δε κατά κράτος ορίζεται ως ακολούθως:

Βέλγιο	25
Δανία	16
Γερμανία	99
Ελλάδα	25
Ισπανία	64
Γαλλία	87
Ιρλανδία	15
Ιταλία	87
Λουξεμβούργο	6
Κάτω Χώρες	31
Αυστρία	21
Πορτογαλία	25
Φινλανδία	16
Σουηδία	22
Ηνωμένο Βασίλειο	87

Οι Ευρωβουλευτές στην αρχή ορίζοντο από τα εθνικά κοινοβούλια, αν και προεβλέπετο τόσο από τις Συνθήκες Παρισιού και της Ρώμης η εκλογή τους με άμεση και καθολική ψηφοφορία (αρθ.21 ΣΕΚ) .

Η διάσκεψη κορυφής του Παρισιού 9-10/12/1974 προώθησε τις διαδικασίες για άμεση ψηφοφορία, ενώ το Συμβούλιο απεφάσισε (25/7/1978) να διεξαχθούν οι πρώτες άμεσες εκλογές για το Ευρωκοινοβούλιο τον Ιούνιο 1979.

Η Συνθήκη του Amsterdam δίνει τη δυνατότητα στο Κοινοβούλιο να καταρτίζει σχέδιο ενιαίων διαδικασιών εκλογών, με καθολική και άμεση ψηφοφορία σε όλα τα κ.μ. (αρθ. 190 (πρ. αρθ. 138) παρ. 4).

Αρμοδιότητες

Ο αρχικός ρόλος του Κοινοβουλίου όπως τον προέβλεπαν οι Συνθήκες ήταν συμβουλευτικός. Ωστόσο, η επιρροή του προοδευτικά πάνω στα άλλα κοινοτικά όργανα απέφερε διεύρυνση στις αρμοδιότητές του, οι οποίες είναι πλέον δημοσιονομικές (αρ. 201 και 209 ΕΚ) νομοθετικές 192(πρ. 138B ΕΚ) πολιτικές 192(πρ. 138B ΕΚ) αλλά και ελεγκτικές 193 (πρ. αρθ. 138Γ).

Οι αρμοδιότητες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περιγράφονται στα άρθρα 192 (πρώην 138 Β) έως και 201 (πρώην 144) της Συνθήκης του Amsterdam.

II. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (European Commission)

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή προέκυψε τον Ιούλιο του 1967 από την συγχώνευση εκτελεστικών οργάνων των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΟΚ, ΕΚΑΧ, ΕΚΑΕ). Αποτελεί την κινητήρια δύναμη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς σύμφωνα με τις Συνθήκες είναι το μόνο όργανο που μπορεί να κάνει προτάσεις για τη λήψη των κοινοτικών αποφάσεων.

Η Επιτροπή αποτελεί τον θεματοφύλακα των Συνθηκών, επαγρυπνώντας για τη σωστή εφαρμογή από τα κ-μ των διατάξεων των Συνθηκών και του παραγώγου δικαίου. Στην εκπλήρωση της αποστολής της αυτής, η Επιτροπή έχει εξουσία έρευνας που ασκεί με δική της πρωτοβουλία, εκτίμησης της παράβασης ή μη των κανόνων του κοινοτικού δικαίου, καθώς και προσφυγής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του παραβάτη στους κανόνες και νόμους του κοινοτικού δικαίου, αρθ. 228 (πρώην αρθ. 171).

Με το άρθρο αυτό, ενισχύονται σημαντικά οι αρμοδιότητες της Επιτροπής.

Η Επιτροπή διαχειρίζεται τα μέτρα διασφάλισης που προβλέπουν οι συνθήκες ή οι διατάξεις των διαφόρων Κοινοτικών Πολιτικών. Στην εκτέλεση του

ρόλου αυτού η Επιτροπή λαμβάνει υπ' όψιν της τα «ουσιώδη συμφέροντα» των κρατών – μελών, ενώ ταυτόχρονα επιβάλλει τέτοιους όρους, ώστε να εξασφαλίζεται η καλή λειτουργία της κοινής αγοράς ή της όποιας κοινοτικής πολιτικής.

Η επιτροπή, τέλος, αποτελεί το εκτελεστικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με ευρείες εκτελεστικές εξουσίες απορρέουσες από τις Συνθήκες για την πραγματοποίηση της κοινής αγοράς τον έλεγχο των κανόνων του ανταγωνισμού την προμήθεια πυρηνικών πρώτων υλών κλπ.

Οι εξουσίες της Επιτροπής αυξάνονται συνεχώς, καθώς το Συμβούλιο της παραχωρεί αρμοδιότητες εκτέλεσης κοινοτικών πολιτικών στο όνομα των κρατών μελών (κ.μ.).

Η Επιτροπή, παίζει επίσης ένα αντιπροσωπευτικό ρόλο, εκπροσωπώντας την Ευρωπαϊκή Ένωση σε τρίτα κράτη και Διεθνείς Οργανισμούς και διαπραγματευόμενη συμφωνίες τελωνειακές (στο πλαίσιο της Γενικής Συμφωνίας, για τους Δασμούς και το Εμπόριο GATT), εμπορικές ως και συμφωνίες ένταξης νέων κρατών στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σύνθεση

Η Επιτροπή αποτελείται από 20 μέλη - έχοντα την ιθαγένεια των κ.μ. της Ε.Ε.- που επιλέγονται βάσει των γενικών τους προσόντων και παρέχουν κάθε εγγύηση ανεξαρτησίας. Ο αριθμός των μελών της Επιτροπής αρ.213(πρώην 157) δύναται να τροποποιείται ομοφώνως από το Συμβούλιο.

Οι αρμοδιότητες της Επιτροπής τα μέλη της οποίας ασκούν τα καθήκοντά τους με πλήρη ανεξαρτησία προς το συμφέρον της κοινότητας, περιγράφονται στα άρθρα της Συνθήκης του Amsterdam αρ. 213 (πρώην αρθ. 157) - 219 (πρώην αρθ. 163) **(Παραρτ. VIII)**

III. Το Συμβούλιο

Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το οποίο καλείται και Συμβούλιο των Υπουργών είναι το κύριο όργανο απόφασης της Κοινότητας αρθ. 202 (πρώην 145), το οποίο σε κάποιες περιπτώσεις μόνον του, στις περισσότερες με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεσπίζει τις πράξεις του κοινοτικού δικαίου.

Το Συμβούλιο αντιπροσωπεύει τις κυβερνήσεις των κρατών - μελών και συντίθεται τόσο από το Συμβούλιο γενικών υποθέσεων στο οποίο συμμετέχουν οι Υπουργοί εξωτερικών των κ.μ. όσο και από τα Ειδικά Συμβούλια Υπουργών αναλόγως του θέματος π.χ. γεωργίας, οικονομικών, όπου συμμετέχουν οι αντίστοιχοι Υπουργοί των κ.μ.

Η προεδρία του Συμβουλίου περνάει κάθε έξι μήνες σε άλλο κράτος σύμφωνα με μια αλφαβητική σειρά, και το Συμβούλιο προεδρεύεται από τον Υπουργό της χώρας που έχει την προεδρία. Η προεδρία υποβοηθείται στο έργο της από την Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου. Ρόλος της προεδρίας είναι να συμβιβάζει τα διάφορα εθνικά συμφέροντα στο κοινό συμφέρον. Πολλές φορές η στήριξη εθνικών συμφερόντων, και η εμμονή στην μη παραχώρηση αρμοδιοτήτων από τους εθνικούς φορείς στην Ε.Ε., δημιουργεί σοβαρά προβλήματα, τα οποία οδηγούνται όμως σε πολιτικούς συμβιβασμούς στο Συμβούλιο Υπουργών. Στην προετοιμασία αυτών των συμβιβασμών, σημαντικό ρόλο παίζει η Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων των κ.μ. στους Ευρωπαϊκούς θεσμούς γνωστή ως COREPER. Παρ' όλο που δεν προβλέπετο από τις αρχικές συνθήκες, η επιτροπή αυτή εξελίχθηκε και καθιερώθηκε με το αριθ. 151 της ΣΕΚ, και διατηρήθηκε με το άρθ. 207 της Συνθήκης του Amsterdam .

Ρόλος της επιτροπής η προετοιμασία των εργασιών του Συμβουλίου και η εκτέλεση των έργων που της ανατίθενται.

Οι αρμοδιότητες του Συμβουλίου περιγράφονται αναλυτικά στο τμήμα 2 του τίτλου Ι της Συνθήκης του Άμστερνταμ αρθρ. 202 (πρώην 145) - 210 (πρώην 154) όπου προβλέπεται και ο τρόπος λήψης αποφάσεων του Συμβουλίου (πλειοψηφία, ειδική πλειοψηφία κλπ.)(**Παραρτ. XI**)

IV. Το Δικαστήριο

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο είναι ο θεσμός εκείνος ο οποίος έχει ως αποστολή την εξασφάλιση της τήρησης του δικαίου κατά την ερμηνεία και εφαρμογή των Συνθηκών και των νομικών πράξεων που εκδίδονται από το Συμβούλιο και την Επιτροπή αρθ. 220 (πρώην 164).

Σύνθεση

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο (Ε.Δ.) αποτελείται από τόσους Δικαστές όσα είναι τα κ.μ.συν ένα, αν απαιτείται για να διατηρείται αριθμός μονός, και από 9 εισαγγελείς, με θητεία 6 ετών. Κάθε τρία χρόνια ωστόσο, γίνεται μερική ανανέωση των Δικαστικών και εισαγγελέων. Το Δικαστήριο, ερμηνεύει το κοινοτικό δίκαιο με ομοιομορφία και συνέπεια και επιβάλλει το σεβασμό του από όλα τα κ - μ και τους υπηκόους τους. Οι εθνικοί δικαστές, οι οποίοι είναι πρωτοβάθμιοι κριτές των κανόνων ως προς το κοινοτικό δίκαιο, απευθύνονται στο Ε.Δ. με προδικαστικές προσφυγές για ερμηνείες ή εκτιμήσεις της ισχύος των κοινοτικών διατάξεων. Με τις προδικαστικές αποφάσεις που εκδίδει το Ε.Δ. παίζει το ρόλο νομικού συμβούλου, του οποίου όμως η γνώμη δεσμεύει τους

ενδιαφερόμενους, εκτιμάται δε ιδιαίτερα από τους εθνικούς δικαστές. Στο Ε.Δ. , το οποίο ελέγχει και την νομιμότητα των κοινοτικών πράξεων μπορούν να εισαχθούν:

- Προσφυγές ακύρωσης, τόσο από κ.μ. όσο και από ιδιώτες εναντίον των πράξεων των νομοθετικών οργάνων (Συμβουλίου, Κοιν. Επιτροπής)
- Προσφυγές παράλειψης, όταν διαπιστώνεται παράλειψη της Επιτροπής ή του Συμβουλίου να πάρουν κάποια απόφαση, κατά παράβαση των Συνθηκών
- προσφυγές εναντίον κρατών, που δεν τηρούν τις κοινοτικές υποχρεώσεις
- προσφυγές για παράβαση, από την Επιτροπή από ένα κ-μ ή από ιδιώτη

Το Ε.Δ.. έχει επίσης πλήρη δικαιοδοσία εκδίκασης υποθέσεων που σχετίζονται με τον σεβασμό ή την ερμηνεία κοινοτικών κανόνων σχετικών με τον ανταγωνισμό. Οι αρμοδιότητες και λειτουργία του Ε.Δ. περιγράφονται στα άρθρ. 221 (πρώην 165) έως 245 (πρώην 188) (**Παραρτ. X**)

Βάσει της ΕΕΠ και με απόφαση του Συμβουλίου, μετά από αίτηση του Ε.Δ. ιδρύεται πρωτοβάθμιο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (24/10/88) το οποίο καθιερώνεται και ονομάζεται Πρωτοδικείο με το αρθ. 168Α της ΣΕΚ και διατηρείται με το αρθ. 225 της Συνθήκης του Amsterdam.

Το Πρωτοδικείο εκδικάζει προσφυγές ιδιωτών και εταιριών καθώς και υποθέσεις που αφορούν στη γεωργία, αλιεία, διαρθρωτικά ταμεία, μεταφορές κλπ. οι αρμοδιότητές τους στο αρθρ. 225 (πρώην αρθ. 168Α)

Σύνθεση

Το Πρωτοδικείο αποτελείται από 15 δικαστικούς για μια περίοδο 6 ετών.

V. Το Ελεγκτικό Συνέδριο

Το Ελεγκτικό Συνέδριο είναι το θεσμικό κοινοτικό όργανο που ελέγχει τους λογαριασμούς του συνόλου των εσόδων και εξόδων της κοινότητας αρθ. 246 (πρώην αρθ. 188Α) καθώς και των διαφόρων οργανισμών της Κοινότητας, όπως το Ευρωπαϊκό Κέντρο για την ανάπτυξη της Επαγγελματικής Εκπαίδευσης και το Ευρωπαϊκό Ίδρυμα για τη βελτίωση των Συνθηκών Ζωής και Εργασίας.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο, αντικατέστησε την Ελεγκτική Επιτροπή της ΕΟΚ, της Euratom και τον Επίτροπο για τους λογαριασμούς της ΕΚΑΧ από τον Οκτώβριο του 1977. Ωστόσο, οι θεσμικές διατάξεις που αφορούν στο Ελεγκτικό Συνέδριο συγκεντρώθηκαν στην ΣΕΕ (αρ. 2 188 Α,Β,Γ).

Σύνθεση

Ο αριθμός των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι ίσος με τον αριθμό των κ.μ., ορίζονται δε από το Συμβούλιο κατ' ομοφωνία μετά από γνωμοδότηση του Ε.Κ. Τα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, λειτουργία, αρμοδιότητες, σύνθεση κλπ. ορίζει η Συνθήκη του Amsterdam στα αρ. 246 (πρώην 188Α) - 248 (πρώην 188Γ).**(Παραρτ. XI)**

Στα επικουρικά κοινοτικά όργανα ανήκουν η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΟΚΕ) αρθ. 257 (πρώην αρ. 193), η Επιτροπή των Περιφερειών αρθ. 263 (πρώην 198Α) που ασκούν συμβουλευτικά καθήκοντα αρθ. 7 (πρώην αρθ.4) παρ. 2, καθώς και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων αρθ. 266 (πρώην 198Δ).

Η ΟΚΕ είναι το επίσημο όργανο που επιτρέπει στους κοινοτικούς θεσμούς να λαμβάνουν υπ' όψη τα συμφέροντα των επαγγελματιών και άλλων ενδιαφερομένων κύκλων κατά τη λήψη κοινοτικών αποφάσεων.

Τα 222 μέλη της προτείνονται από τα κράτη - μέλη και ορίζονται από το Συμβούλιο μετά από γνωμάτευση της Επιτροπής και συγκροτούνται σε τρεις ομάδες:

την ομάδα των εργοδοτών (ομάδα I με εκπροσώπους από βιομηχανία, τραπεζικούς οργανισμούς κλπ.),

την ομάδα των εργαζομένων (ομάδα II, από εκπροσώπους συνδικαλιστικών οργανώσεων) και

την ομάδα διαφόρων δραστηριοτήτων(ομάδα III, εκπροσώπους γεωργών, βιοτεχνών, μικρομεσαίων επιχειρήσεων κλπ.).

Η ΟΚΕ διατυπώνει γνώμες στο Συμβούλιο και την Επιτροπή, είτε με δική της πρωτοβουλία, είτε όταν της ζητηθούν, επηρεάζει δε τις αποφάσεις και συμβάλλει στην προσέγγιση των οικονομικών παραγόντων στην κοινοτική πραγματικότητα.

Η ΟΚΕ, σύνθεση, αρμοδιότητες κλπ. ορίζονται στα αρθ. 257 (πρώην 193) έως 262 (πρώην 198) της Συνθήκης του Amsterdam **(Παραρτ. XII)**.

Η Επιτροπή Περιφερειών που καθιερώνεται με το αρ. 198 Α της Συν. ΕΕ και διατηρείται με το άρθ. 263 της Συνθήκης του Amsterdam, είναι μια Συμβουλευτική Επιτροπή αποτελούμενη από αντιπροσώπους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και περιφερειακής διοίκησης, η οποία στόχο έχει να διατυπώνει γνώμη στο Συμβούλιο και την επιτροπή σε θέματα απασχόλησης, κοινωνικών υποθέσεων, περιβάλλοντος, παιδείας, επαγγελματικής κατάρτισης, πολιτισμού δημόσιας υγείας, διευρωπαϊκών δικτύων, διαρθρωτικών ταμείων

κλπ. Η Επιτροπή Περιφερειών προσεγγίζει τις περιοχές και τις τοπικές κοινότητες στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων και τις εκπροσωπεί σε όλα τα θέματα που τις ενδιαφέρουν.

Τα μέλη της Επιτροπής διορίζονται από το Συμβούλιο ομόφωνα για 4 έτη μετά από προτάσεις των κ.μ., ανέρχονται δε σε 222 με ισάριθμους αναπληρωτές. Τα άρθρα 263 (πρώην 198Α) μέχρι 265 (πρώην 198Γ) ασχολούνται με την Επιτροπή των Περιφερειών (σύνθεση, αρμοδιότητες, λειτουργία).

Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕ), είναι ένας ανεξάρτητος θεσμός με ίδια νομική προσωπικότητα και αποστολή την ισόρροπη και απρόσκοπτη ανάπτυξη της κοινής αγοράς για το συμφέρον της Κοινότητας (αρθρ. 266, 267 πρώην 198Δ, 198 Ε).

Μέλη της είναι τα κ.μ. της Ε.Ε. Η οργάνωση και λειτουργία της προβλέπεται στο καταστατικό της, το οποίο προσαρτάται ως πρωτόκολλο (αριθ. 10, 1957) στη Συνθήκη του Amsterdam.

Άλλα επικουρικά όργανα της Κοινότητας μεγάλης σημασίας στη διαδικασία λήψης αποφάσεων είναι:

- οι Επιτροπές Διαχείρισης και
- οι Κανονιστικές Επιτροπές

Δ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΛΗΨΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Η Συνθήκη του Amsterdam, η οποία τροποποιεί και συμπληρώνει τις προηγούμενες συνθήκες (ΕΟΚ και ΕΕ) στο *αρθ. 249 (πρώην 189)* ορίζει ότι «*το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από κοινού με το Συμβούλιο, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή εκδίδουν κανονισμούς και οδηγίες, λαμβάνουν αποφάσεις και διατυπώνουν συστάσεις ή γνώμες*». Διαμορφώνεται ως εκ τούτου ένα σύστημα λήψης αποφάσεων πρωτότυπο αλλά και υποχρεωτικό για τα κράτη μέλη, το οποίο στηρίζεται στην συνεργασία των τριών ως άνω κοινοτικών θεσμών (Επιτροπής, Συμβουλίου και Ευρωκοινοβουλίου). Τρεις άλλοι κοινοτικοί θεσμοί, ωστόσο, παρεμβαίνουν σε πολλές περιπτώσεις η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και η Επιτροπή των Περιφερειών.

Η Επιτροπή έχει την πρωτοβουλία στην κοινοτική διαδικασία λήψης αποφάσεων, αφού εκπονεί τις προτάσεις κανονισμών οδηγιών αποφάσεων βάσει, όχι μόνο τεχνικών στοιχείων αλλά και πολιτικών επιλογών, και αφού αποτελεί τον κύριο θεματοφύλακα των Συνθηκών και του κοινοτικού δικαίου. Για το λόγο αυτό στη διαμόρφωση των προτάσεών της λαμβάνει υπ' όψη της τα συμφέροντα των κρατών μελών και επιδιώκει να εκμαιεύσει το κοινοτικό συμφέρον, το οποίο δεν θα πρέπει να θίγει κανένα «*ουσιώδες συμφέρον*» κράτους - μέλους. Επειδή όμως το «*ουσιώδες συμφέρον*» συνήθως ορίζεται υποκειμενικά, η κοινοτική διαδικασία λήψης αποφάσεων είναι ιδιαίτερα δύσκολη και πολύπλοκη και απαιτούνται συνδυασμένες προσπάθειες Επιτροπής και προεδρίας του Συμβουλίου για να αποφευχθούν αδιέξοδα.

Οι αποφάσεις του Συμβουλίου λαμβάνονται πάντα είτε κατ' ομοφωνία, είτε με ειδική πλειοψηφία (*άρθ. 251 πρώην 189B*), η οποία υπολογίζεται με βάση τους αριθμούς ψήφων που δίδει σε κάθε κράτος το *άρθ. 148 ΣΕΚ*. Η συνθήκη του Amsterdam επεξέτεινε την ψηφοφορία με ειδική πλειοψηφία (qualified majority) σε όλες τις νέες διατάξεις που περιέλαβε, (π.χ. απασχόληση, τίτλοι VIII *αρθ. 125 - 130*) όπως και σε ήδη υπάρχουσες [δικαίωμα εγκατάστασης, (*αρθ. 43 πρώην 52 - αρθ. 48 πρώην 58*), υιοθετική προσαρμογή του προγράμματος - πλαισίου έρευνας, (*αρθ. 166 πρώην 1300*)]. Επίσης η συνθήκη του Amsterdam διηύρυνε και τη διαδικασία συναπόφασης (*αρθ. 251 πρώην αρ. 189B*) με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καλύπτοντας όλα τα νέα πεδία της Συνθήκης αυτής αλλά και προϋπάρχοντα, όπως, της απασχόλησης και της κοινωνικής πολιτικής, της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, του δικαιώματος εγκατάστασης, των υπηρεσιών, των δράσεων ενίσχυσης της παιδείας του πολιτισμού, της υγείας, της προστασίας των καταναλωτών, της πολιτικής των μεταφορών της πολιτικής περιβάλλοντος και της συνεργασίας για την ανάπτυξη.

Η διαδικασία συναπόφασης

Τα διάφορα στάδια της διαδικασίας συναπόφασης είναι τα εξής: (άρθρο 251)

- Η Επιτροπή υποβάλλει πρόταση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο.
- Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, μετά από γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθορίζει κοινή θέση. Η κοινή αυτή θέση διαβιβάζεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.
- Εάν, μέσα σε προθεσμία τριών μηνών από τη διαβίβαση αυτή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:
 - α) εγκρίνει την κοινή θέση, το Συμβούλιο εκδίδει οριστικά την σχετική πράξη σύμφωνα με την κοινή αυτή θέση,
 - β) δεν έχει λάβει απόφαση, το Συμβούλιο εκδίδει τη σχετική πράξη σύμφωνα με την κοινή του θέση,
 - γ) επιβεβαιώνει, με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών που το απαρτίζουν, την απόρριψη της κοινής θέσης, οπότε θεωρείται ότι η προτεινόμενη πράξη δεν εγκρίθηκε,
 - δ) προτείνει με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών που το απαρτίζουν τροπολογίες της κοινής θέσης, οπότε το τροποποιημένο κείμενο διαβιβάζεται στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή, η οποία γνωμοδοτεί για τις τροποποιήσεις αυτές. Αυτή είναι η πιο συνήθης περίπτωση.

Υπάρχει, ωστόσο, η περίπτωση κατά την οποία το Κοινοβούλιο προτείνει σημαντικές τροποποιήσεις στην κοινή θέση του Συμβουλίου. Τότε το Συμβούλιο ή εγκρίνει όλες τις τροπολογίες με ειδική πλειοψηφία, εάν η Επιτροπή συμφωνεί με το Κοινοβούλιο η με ομοφωνία αν η Επιτροπή δεν εγκρίνει τις τροπολογίες. Στην τελευταία περίπτωση, το Συμβούλιο τροποποιεί την κοινή του θέση και θεσπίζει τη σχετική πράξη.

Αν το Συμβούλιο, αντίθετα, δεν εγκρίνει τις τροπολογίες που του προτείνει το Κοινοβούλιο, τότε καλείται από τους προέδρους των δύο οργάνων (Συμβουλίου, Κοινοβουλίου) η επιτροπή συνδιαλλαγής, η οποία αποτελείται από τα μέλη του Συμβουλίου ή τους αντιπροσώπους τους και ισάριθμους αντιπροσώπους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Στόχος της επιτροπής συνδιαλλαγής είναι η επίτευξη συμφωνίας για ένα κοινό σχέδιο με ειδική πλειοψηφία των μελών του Συμβουλίου ή των αντιπροσώπων τους και με πλειοψηφία των αντιπροσώπων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Η Επιτροπή, συμμετέχει στις εργασίες της επιτροπής συνδιαλλαγής και αναλαμβάνει πρωτοβουλίες που στοχεύουν στην προσέγγιση των θέσεων των δύο οργάνων (Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου).

Εάν, μέσα σε έξι εβδομάδες από τη σύγκλησή της, η επιτροπή συνδιαλλαγής εγκρίνει κοινό σχέδιο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο διαθέτουν προθεσμία έξι εβδομάδων από την έγκριση για την έκδοση της σχετικής πράξεως σύμφωνα με το κοινό σχέδιο, με την απόλυτη πλειοψηφία των ψηφισάντων όσον αφορά το Συμβούλιο. Αν δεν υπάρξει έγκριση εκ μέρους ενός από τα δύο όργανα, θεωρείται ότι η προτεινόμενη πράξη δεν εγκρίθηκε.

Όταν η επιτροπή συνδιαλλαγής δεν εγκρίνει κοινό σχέδιο, θεωρείται ότι η προτεινόμενη πράξη δεν εγκρίθηκε, εκτός εάν το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μέσα σε προθεσμία έξι εβδομάδων από την παρέλευση της ταχθείσης στην επιτροπή συνδιαλλαγής προθεσμίας, επιβεβαιώνει την κοινή θέση για την οποία είχε συμφωνήσει πριν από την έναρξη της διαδικασίας συνδιαλλαγής, ενδεχομένως, με τροπολογίες που πρότεινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Στην περίπτωση αυτή, η πράξη εκδίδεται οριστικώς, εκτός εάν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μέσα σε προθεσμία έξι εβδομάδων από την ημερομηνία επιβεβαίωσης εκ μέρους του Συμβουλίου, απορρίψει το κείμενο με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών του, οπότε θεωρείται ότι η προτεινόμενη πράξη δεν εγκρίθηκε.

Οι προθεσμίες των τριών μηνών και των έξι εβδομάδων, που αναφέρονται στο παρόν άρθρο, μπορούν να παρατείνονται αντιστοίχως κατά ένα μήνα ή κατά δύο εβδομάδες το πολύ, με κοινή συμφωνία μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου. Η διαδικασία της συναπόφασης η οποία δίδεται διαγραμματικά κατωτέρω, είναι πολύπλοκη και ιδιαίτερα χρονοβόρα. Για το λόγο αυτό, στη Συνθήκη του Amsterdam επισυνάπτεται δήλωση δια της οποίας καλούνται το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο και η Επιτροπή να καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για την επιτάχυνση των διαδικασιών της συναπόφασης.

Επί πλέον η συνθήκη του Amsterdam μείωσε τη διαδικασία συναπόφασης, αφαιρώντας την πιθανότητα της τρίτης ανάγνωσης στο Συμβούλιο, δηλ. όταν το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο δεν φθάνουν σε συμφωνία, η πρόταση απορρίπτεται. Έτσι σε θέματα νομοθετικών ρυθμίσεων προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο με το Συμβούλιο λειτουργούν ισότιμα.

Η διαδικασία συνεργασίας

Η διαδικασία της συνεργασίας με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεσπίστηκε με το άρθρο 7 της ΕΕΠ και τροποποιήθηκε με το άρθρο 189Γ της Συνθήκης του Maastricht και διετηρήθη στη Συνθήκη του Amsterdam (αρθ. 252). Σύμφωνα με τη διαδικασία αυτή ενώ η τελική απόφαση επαφίεται στο Συμβούλιο, επιτρέπεται στο Κοινοβούλιο να συμμετέχει στη νομοθετική διαδικασία μέσω μιας διπλής ανάγνωσης και προτάσεων τροπολογιών στην κοινή θέση του Συμβουλίου.

Η διεύρυνση, με τη συνθήκη της Amsterdam, της εφαρμογής της διαδικασίας της συναπόφασης, περιόρισε την εφαρμογή της διαδικασίας συνεργασίας στη λήψη μέτρων αφορώντων την οικονομική και νομισματική ένωση και την σύναψη ορισμένων συμφωνιών μεταξύ της Κοινότητας και τρίτων κρατών ή διεθνών οργανισμών, καθώς οι περισσότερες περιπτώσεις εφαρμογής της διαδικασίας συνεργασίας περιήλθαν στο πεδίο εφαρμογής της διαδικασίας συναπόφασης.

Τα κύρια στάδια της διαδικασίας συνεργασίας όπως αυτά περιγράφονται και στο άρθρο 252 (πρώην 189Γ) της Συνθήκης του Amsterdam είναι:

- α) Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής, και μετά από γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθορίζει μια κοινή θέση.
- β) Η κοινή θέση του Συμβουλίου διαβιβάζεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Εάν, μέσα σε προθεσμία τριών μηνών από την ανακοίνωση αυτή, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εγκρίνει την κοινή αυτή θέση ή αν δεν λάβει απόφαση μέσα στην προθεσμία αυτή, το Συμβούλιο εκδίδει οριστικά τη σχετική πράξη σύμφωνα με την κοινή θέση.
- γ) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μέσα στην τρίμηνη προθεσμία, μπορεί να προτείνει τροπολογίες της κοινής θέσης του Συμβουλίου, με την απόλυτη πλειοψηφία των μελών από τα οποία απαρτίζεται. Μπορεί επίσης, με την ίδια πλειοψηφία, να απορρίψει την κοινή θέση του Συμβουλίου. Αν το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο απορρίψει την κοινή θέση του Συμβουλίου, το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει σε δεύτερη ανάγνωση μόνο με ομοφωνία.
- δ) Η Επιτροπή επανεξετάζει, μέσα σε προθεσμία ενός μηνός, την πρόταση βάσει της οποίας το Συμβούλιο καθόρισε την κοινή του θέση με αφετηρία τις τροπολογίες που έχει προτείνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Η Επιτροπή διαβιβάζει στο Συμβούλιο, ταυτόχρονα με την επανεξετασθείσα πρότασή της, τις τροπολογίες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τις οποίες δεν

δέχθηκε, και διατυπώνει τη γνώμη της. Το Συμβούλιο μπορεί να εγκρίνει ομόφωνα τις τροπολογίες αυτές.

- ε) Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, εγκρίνει την επανεξετασθείσα από την Επιτροπή πρόταση. (Δεν μπορεί να τροποποιήσει την επανεξετασθείσα πρόταση της Επιτροπής παρά μόνον ομόφωνα). Επιλέγοντας τις τροποποιήσεις του Κοινοβουλίου, η Επιτροπή παίζει το ρόλο διαιτητού, αλλά στη διαδικασία συνεργασίας τον τελευταίο λόγο τον έχει το Συμβούλιο.

Το διάγραμμα που ακολουθεί δείχνει σχηματικά τη διαδικασία της συνεργασίας των κοινοτικών οργάνων στη λήψη αποφάσεων.

Η διαδικασία διαβουλεύσεως

Στη διαδικασία λήψης αποφάσεων θα πρέπει να συμπεριληφθεί και η διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθώς υπάρχουν περιπτώσεις που αυτή απαιτείται προκειμένου να αποφασίσει το Συμβούλιο.

Σύμφωνα με το άρθ. 43 παρ. 2 της Συνθήκης της ΕΟΚ «... *Προτάσει της Επιτροπής και κατόπιν διαβουλεύσεως με τη Συνέλευση, το Συμβούλιο εκδίδει κανονισμούς ή οδηγίες...*».

Οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής καταρτίζουν προσχέδιο νομοθετικής πράξης (κανονισμού, οδηγίες κλπ.) το οποίο βελτιώνουν σε συνεργασία με ειδικές ομάδες και επιτροπές εργασίας, εμπειρογνώμονες των κρατών – μελών.

Επιπλέον, η Επιτροπή ζητά τη γνώμη των επαγγελματικών κατηγοριών στο πλαίσιο των συμβουλευτικών επιτροπών πριν καταλήξει στη διαμόρφωση σχεδίου πρότασως για να το θέσει προς συζήτηση ενώπιον των επιτρόπων. Μετά την έγκριση του σχεδίου από τους Επιτρόπους, ως επίσημη πλέον πρόταση της Επιτροπής διαβιβάζεται στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, ενώ ταυτόχρονα αποστέλλεται στο Ευρωκοινοβούλιο και στην ΟΚΕ. Ακολούθως η Γραμματεία του Συμβουλίου προωθεί την πρόταση στο COREPER ή στην Ειδική Επιτροπή, αναλόγως του τομέα που αφορά το κείμενο όπου και γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας από ομάδες και εμπειρογνώμονες των κ.μ. Το Ευρωκοινοβούλιο και η ΟΚΕ εξετάζουν την πρόταση της Επιτροπής, μέσω των ειδικών ομάδων τους και διατυπώνουν τις γνωματεύσεις τους τις οποίες κοινοποιούν στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή.

Η διαδικασία διαβουλεύσεως μεταξύ των κοινοτικών οργάνων παρουσιάζεται διαγραμματικά κατωτέρω:

Εν κατακλείδι και επειδή το πλήθος των κοινοτικών οργάνων και ο τρόπος λήψεως αποφάσεων δημιουργεί μια πολύπλοκη κατάσταση, θα μπορούσαμε συνοπτικά να εκθέσουμε τη διαδικασία λήψης αποφάσεων ως κατωτέρω:

α. Νομοθετική διαδικασία

Διακρίνονται οι ακόλουθοι τρόποι συμμετοχής ή μη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στη λήψη των αποφάσεων:

αα. Χωρίς διαβούλευση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου:

1. Η Επιτροπή λαμβάνει μέσω των διαχειριστικών επιτροπών αποφάσεις τρεχούσης διαχειριστικής φύσεως, ισχύος ολίγων ημερών, μηνών ή και ετών (κανονισμοί, οδηγίες, αποφάσεις της Επιτροπής).
2. Το Συμβούλιο αποφασίζει για σειρά θεμάτων με απλή (ολίγες περιπτώσεις) ή ειδική πλειοψηφία ή ομοφωνία.

αβ. Με διαβούλευση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου:

Το Συμβούλιο λαμβάνει αποφάσεις με πλειοψηφία ή ομοφωνία, στηριζόμενο στις προτάσεις της Επιτροπής και στις αποφάσεις των ενδιαμέσων θεσμοθετημένων ομάδων Επιτροπής και Συμβουλίου (διαχειριστικές επιτροπές, Ειδική Επιτροπή Γεωργίας, COREPER κ.α.), ενώ οι γνώμες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και της ΟΚΕ έχουν απλό συμβουλευτικό χαρακτήρα. Στα πλαίσια αυτής της διαδικασίας λαμβάνονται πολλές αποφάσεις για τη γεωργία, (αρθ. 37 - πρώην αρθ. 43 - ειδικ. πλειοψηφία).

- κοινωνική ασφάλεια και κοινωνική προστασία των εργαζομένων κλπ. (αρθ. 137 Συνθ. Αμ., πρώην αρθ. 118 παρ. 3 - ομοφωνία)
- βιομηχανία (αρθ. 157 πρώην 130 - ομοφωνία)
- θεσπίζει ειδικά προγράμματα έρευνας και τεχνολογίας (αρθ. 166 πρώην 130Θ - ειδική πλειοψηφία παρ. 4)
- πραγματοποίηση ελευθερώσεως συγκεκριμένης υπηρεσίας (αρθ. 52 πρώην αρθ. 63 - ειδική πλειοψηφία)

αγ. **Σε συνεργασία** με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνονται αποφάσεις για (αρθ. 252 πρώην 189 Γ):

- την απαγόρευση διακρίσεων λόγω ιθαγενείας (Α6, ΣΕΚ, Διαβούλευση , αρθ. 13 Amsterdam
- για τις μεταφορές (αρθ. 71Σ Αμ. πρώην 75)
- μέτρα περί ασύλου, μετανάστευσης, πρόληψης και καταστολής της εγκληματικότητας (τίτλος IV πρώην τίτλος IIIα αρθ. 61 - 67 πρώην 73 Ξ, ΣΕΚ - ομοφωνία)
- συμπλήρωση δικαιωμάτων (αρθ. 22 πρώην 8Σ - ομοφωνία)

- κοινή εμπορική πολιτική (τίτλος ΙΧ Σ Αμ. πρώην VII ΣΕΚ *αρθ. 131 πρώην 110 - 139 πρώην 115*)
- τη διαδικασία πολυμερούς εποπτείας της οικονομικής πολιτικής των Κρατών μελών (*αρθ. 99 πρώην 103 παρ. 5*)
- την απαγόρευση προνομιακής προσβάσεως δημοσίων φορέων στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα (*αρθ. 102 πρώην 104Α*)
- την κυκλοφορία των μεταλλικών νομισμάτων (*αρθ. 106 πρώην 105Α*)

αδ. **Σε συναπόφαση** με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο λαμβάνονται αποφάσεις για (*αρθ. 251 πρώην 189Β*):

- την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων (*αρθ.*
- το δικαίωμα εγκαταστάσεως (*αρθ. 54,56,57 , αρθ. 44 Συνθ. Αμ. 54 ΣΚ, 57 ΣΚ*)
- τις υπηρεσίες (*αρθ. 66*) και την εσωτερική αγορά (*αρθ. 100Α, 100Β*)
- την εκπαίδευση (*αρθ. 126, 127 πρώην 149-150*) και τον πολιτισμό (*αρθ. 151 πρώην 128*)
- την υγεία (*αρθ. 152 πρώην 129*), τους καταναλωτές (*αρθ. 153 πρώην 129Α*)
- τους γενικούς προσανατολισμούς στα διευρωπαϊκά δίκτυα (*αρθ. Α156 πρώην Α129Δ*)
- τα προγράμματα δράσεων γενικής φύσεως στο περιβάλλον (*αρθ. 175 Συνθ. Αμ. πρώην Α 130Σ*)
- τα μέτρα () και () του *αρθ. 62 παρ. 2* για τη διέλευση των εξωτερικών συνόρων
- απασχόληση (*αρθ. 129 πρώην 109Ρ*)
- έρευνα (*αρθ. 173 πρώην 130 Ο*)
- εφαρμογή της αρχής ίσων ευκαιριών και ίσης μεταχείρισης ανδρών και γυναικών σε θέματα εργασίας και απασχόλησης συμπεριλαμβανομένης της αρχής της ισότητας αμοιβής για όμοια εργασία (*αρθ. 141 Συνθ. Αμ. πρώην αρθ. 119*)
- διευρωπαϊκά δίκτυα (*αρθ. 156 πρώην 129Δ*)
- θεσπίζει πολυετές πρόγραμμα πλαίσιο δράσεων της κοινότητας σε θέματα έρευνας και τεχνολογικής ανάπτυξης (*αρθ. 166 πρώην 130 Θ παρ. 1,2,3*)
- θέσπιση μέτρων για συνεργασία για την ανάπτυξη (*αρθ. 177 πρώην αρθ. 130Υ*)
- διατάξεις διευκόλυνσης της άσκησης της ελεύθερης μετακίνησης και διαμονής του Ευρωπαίου πολίτη (*αρθ. 18 πρώην αρθ. 8Α*)
- απασχόληση (*αρθ. 129 πρώην 109Ρ*)
- τελωνειακή συνεργασία (*αρθ. 135 πρώην 116*)
- κοινωνικές διατάξεις (*αρθ. 137 πρώην 118 παρ. 1,2*)
- εκτελεστικές αποφάσεις σχετικά με το κοινωνικό ταμείο (*αρθ. 146 πρώην 123*)
- οικονομική και κοινωνική συνοχή - Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (*αρθ. 162 πρώην 130Σ*) συνεργασία για την ανάπτυξη (*αρθ. 179 πρώην 130Χ*)

αε. **Με σύμφωνη γνώμη** του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όπως προβλέπεται από τη Συνθήκη του Amsterdam, λαμβάνονται αποφάσεις για:

- καθορισμό πρωταρχικών στόχων Διαρθρωτικών Ταμείων καθώς και ρυθμίσεις για την ίδρυση του Ταμείου Συνοχής (αρθ. 161 πρώην αρθ. 130Α - ομόφωνα)
- θέσπιση σχεδίου για διεξαγωγή εκλογών (αρθ. 190 πρώην 138)
- σύναψη συμφωνικών που αναφέρονται στο αρθ. 310 πρώην 238 (αρθ. 300 πρώην αρθ. 228 παρ. 3)
- λήψη απόφασης για ένταξη νέων κρατών στην Ευρωπαϊκή Ένωση (αρθ. 49 πρώην αρθ. 7)
- ανάθεση ειδικών καθηκόντων σε ΕΚΤ (αρθ. 105 πρώην αρθ. 105)
- τροπολογία του πρωτοκόλλου ΕΚΤ (αρθ. 107 πρώην αρθ. 106 παρ. 5)

αστ. **Με κοινή συμφωνία** Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Συμβουλίου και Επιτροπής καθορίζονται οι διατάξεις ασκήσεως του δικαιώματος του ΕΚ για τη σύσταση προσωρινών εξεταστικών επιτροπών (αρθ. 193 πρώην 138Γ)

β. Διαδικασία του προϋπολογισμού τίτλοι ΙΙ, αρθρ. 268 (πρώην 199) - αρθ. 280 (πρώην 209 Α)

γ. Διαδικασία διεθνών συμφωνιών:

- Οι εμπορικές συμφωνίες διαπραγματεύονται από την Επιτροπή (αρθ. 133 πρώην αρθ. 113) κατ' εξουσιοδότηση του Συμβουλίου, χωρίς διαβούλευση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
- Ορισμένες διεθνείς συμφωνίες συνάπτονται ύστερα από διαβούλευση ή σύμφωνη γνώμη του ΕΚ (αρθ. 300 πρώην αρθ. 228 παρ. 3 εδ. 1 παρ. 2)

δ. Διαδικασία σχετική με την ΚΕΠΠΑ και τη ΣΤΔΕΥ (τίτλοι V και VI της ΣΕΕ)

Οι αποφάσεις λαμβάνονται μετά από πρόταση ή πρωτοβουλία της Επιτροπής ή ενός Κράτους μέλους. Το Συμβούλιο αποφασίζει με ομοφωνία, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δύναται να κληθεί να εκφέρει γνώμη και ενημερώνεται τακτικά από την προεδρία

ε. Άλλες διαδικασίες. Πρόκειται κυρίως για αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που καθορίζουν γενικούς προσανατολισμούς της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

Ε. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ, ΟΔΗΓΙΕΣ, ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ / ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ -

ΓΝΩΜΩΝ

ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Σύμφωνα με το άρθρ. 249 της Συνθήκης του Amsterdam (πρ. αρθ. 189 Σ ΕΟΚ) « το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από κοινού με το Συμβούλιο, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή εκδίδουν κανονισμούς και οδηγίες, λαμβάνουν αποφάσεις και διατυπώνουν συστάσεις ή γνώμες».

Στο παραπάνω άρθρο προβλέπονται πέντε είδη νομικών πράξεων με διαφορετικές το καθένα επιπτώσεις επί των νομικών συστημάτων των κρατών μελών.

Ο Κανονισμός έχει γενική εφαρμογή και είναι υποχρεωτικός σε όλα τα στοιχεία του και άμεσα εφαρμοζόμενος σε όλα τα κράτη μέλη, από την ημερομηνία που ο ίδιος ορίζει ή αν δεν ορίζεται, από την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή του στην επίσημη εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Ο κανονισμός αντικαθιστά άμεσα το εθνικό δίκαιο με το κοινοτικό, δημιουργεί δε, όπως ο εθνικός νόμος, άμεσα δικαιώματα και υποχρεώσεις για τους υπηκόους των κρατών μελών.

Η Οδηγία, είναι ένα είδος κοινοτικού νόμου πλαισίου που χρησιμοποιείται για την εναρμόνιση των νομοθεσιών, δεσμεύει δε τα κράτη μέλη ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Στις εθνικές αρχές δίδεται η αρμοδιότητα να επιλέξουν τον τρόπο και τα μέσα για να το επιτύχουν το αποτέλεσμα. Οι οδηγίες δημοσιεύονται στην επίσημη εφημερίδα, ωστόσο η εφαρμογή τους αρχίζει από την ημερομηνία κοινοποίησής τους στα κράτη που απευθύνονται. Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να προωθήσουν τις σχετικές εθνικές διατάξεις για την εφαρμογή της οδηγίας μέσα στο χρονικό διάστημα που η οδηγία θέτει. Σε αντίθετη περίπτωση, παραβιάζεται το κοινοτικό δίκαιο.

Η απόφαση έχει χαρακτήρα διοικητικής πράξεως, και είναι υποχρεωτική ως προς όλα τα στοιχεία για τους αποδέκτες της, είτε είναι ένα ή περισσότερα κράτη μέλη είτε ένα ή περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Η εφαρμογή της απόφασης αρχίζει από της κοινοποίησής της στον ή στους αποδέκτες, έχει δε άμεσα αποτελέσματα. Δημιουργεί στους πολίτες δικαιώματα, τα οποία πρέπει να διασφαλίζονται από τα εθνικά δικαστήρια.

Εκτός των παραπάνω νομικών πράξεων, εφαρμογής αναγκαστικής για τα κ.μ., το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατυπώνουν

Συστάσεις οι οποίες υποδεικνύουν ενέργειες ή συμπεριφορές που θα πρέπει να αναληφθούν από τους αποδέκτες τους και

Γνώμες, οι οποίες αποτελούν εκτιμήσεις καταστάσεων ή γεγονότων στην Κοινότητα ή στα κ.μ.

Οι συστάσεις και οι γνώμες αποτελούν μέσα έκφρασης των κοινοτικών θεσμών χωρίς, ωστόσο, να δημιουργούν δικαιώματα και υποχρεώσεις στα κ.μ. και τους πολίτες τους.

Στα άρθρα 251 (πρώην αρ. 189B) 252 (πρώην 189Γ) (**Παραρτ. XIII**) διατυπώνονται οι διαδικασίες που ακολουθούνται για την έκδοση των πράξεων, ενώ στα άρθρα 253 (πρώην αρθ. 190) καθορίζεται ότι απαιτείται αιτιολόγηση των πράξεων και στο αρ. 254 (πρ. αρθ. 191) καθορίζεται η ημερομηνία ισχύος των πράξεων καθώς και το αρμόδιο για την υπογραφή τους όργανα.

Οι υποχρεωτικές πράξεις, οι οποίες συνιστούν το παράγωγο δίκαιο της Κοινότητας, δίδει δικαιώματα και υποχρεώσεις στους πολίτες και υποχρεώνει τα κ.μ. να προσαρμόσουν προς αυτό τη νομοθεσία τους. Το κοινοτικό δίκαιο, ισχύει ομοιόμορφα και απαρέγκλιτα στο σύνολο της Κοινότητας και δεν υπόκειται σε ακύρωση από ειδικό δικαστήριο κ.μ. , καθώς σύμφωνα με πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, το κοινοτικό δίκαιο υπερισχύει του εθνικού δικαίου ακόμη και του συνταγματικού δικαίου, είτε αυτό προηγείται είτε έπεται του κοινοτικού δικαίου.

Σε περίπτωση δε σύγκρουσης δικαίων, ο εθνικός δικαστής πρέπει, σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, να αφήσει ανεφάρμοστη κάθε αντίθετη στο κοινοτικό δίκαιο διάταξη του εθνικού δικαίου.

Η Ελλάδα με τον Ν. 945/79 κυρώνει τη συνθήκη προσχώρησης της στην ΕΟΚ και ΕΚΑΕ στο άρθρο 2 δε αναφέρεται στον τρόπο προσαρμογής της εθνικής νομοθεσίας στην κοινοτική.

Με το Ν. 1338/83 επικυρώνει την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στην χώρα. Στο άρθρ. 1 παρ. 1 του ως άνω Νόμου αναφέρεται ρητά:

«Για τη συμμόρφωση προς οδηγίες και αποφάσεις (ΕΟΚ, ΕΚΑΕ) συστάσεις και ατομικές αποφάσεις (ΕΚΑΧ) και την εκτέλεση κανονισμών (ΕΟΚ,ΕΚΑΕ) και γενικών αποφάσεων (ΕΚΑΧ) που εκδίδονται από τα κοινοτικά όργανα μετά την προσχώρηση της Ελλάδος στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, εφαρμόζονται αναλόγως οι ήδη υφιστάμενες ως και οι εκάστοτε παρεχόμενες νομοθετικές εξουσιοδοτήσεις προς κανονιστική ρύθμιση σχετικών θεμάτων....»

Με το Ν. 2077/92 (ΦΕΚ 136Α 7/8/92) κυρώνεται από το Ελληνικό Κοινοβούλιο και η συνθήκη του Maastricht.

Όσον αφορά στη συνθήκη του Amsterdam αυτή κυρώθηκε από το Ελληνικό Κοινοβούλιο με το Ν. 2691/1999 (ΦΕΚ 47 Α, 12/3/99).

Ωστόσο στα Κοινοτικά έγγραφα – κείμενα με επιπτώσεις στα κράτη μέλη συμπεριλαμβάνονται επίσης Λευκοί (White Papers) και Πράσινοι (Green Papers) Βίβλοι.

Οι Πράσινοι Βίβλοι (Green Papers) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής αποτελούν έγγραφα – κείμενα, που στοχεύουν στο να προκαλέσουν δημόσιες συζητήσεις ώστε να ξεκινήσει μια συμβουλευτική διαδικασία σε Ευρωπαϊκό Επίπεδο πάνω σε ένα συγκεκριμένο θέμα (όπως κοινωνική πολιτική, ενιαίο νόμισμα κ.λ.π.). Η συμβουλευτική πολιτική που προωθείται μέσα από τις Πράσινες Βίβλους, συνήθως οδηγεί στην έκδοση των Λευκών Βίβλων, οι οποίες μετατρέπουν τα αποτελέσματα των δημοσίων συζητήσεων σε πρακτικές προτάσεις για ανάληψη κοινοτικών δράσεων.

Οι Λευκές Βίβλοι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (white papers) είναι κείμενα που περιέχουν προτάσεις για Κοινοτικές ενέργειες, σε συγκεκριμένα επιστημονικά πεδία. Σε μερικές περιπτώσεις ακολουθούν την έκδοση των Πράσινων Βίβλων.

Παραδείγματα Λευκών Βίβλων που στοχεύουν στην ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς, είναι εκείνα που αναφέρονται στην ανάπτυξη, ανταγωνιστικότητα, απασχόληση αλλά στην προσέγγιση των νομοθεσιών των συνδεδεμένων κρατών της Ανατολικής κ' Κεντρικής Ευρώπης και που αφορούν σε σχετικά θέματα με την εσωτερική αγορά.

Όταν μια Λευκή Βίβλος σε κάποια συγκεκριμένη περιοχή ενδιαφέροντος γίνεται αποδεκτή από το Συμβούλιο, τότε μετατρέπεται σε πρόγραμμα δράσης για την Κοινότητα, στο θέμα αυτό.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

Συμβούλιο της Ευρώπης
(μέλη - αριθμός αντιπροσώπων)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

Βιογραφία Robert Shcuman

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ

Βιογραφία Jean Monnet

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙV

Συνθήκη ΕΟΚ
(άρθρα συνοπτικά)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ V

Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη
(άρθρα συνοπτικά)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VI

Συνθήκη Maastricht
(άρθρα συνοπτικά)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VII

Ευρωκοινοβούλιο

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VIII

Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΧ

Το Συμβούλιο

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Χ

Ευρωπαϊκό Δικαστήριο

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΧΙ

Ελεγκτικό Συνέδριο

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΧΙΙ

Οικονομική κ' Κοινωνική Επιτροπή
(Ο.Κ.Σ.)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΧΙΙΙ

Διαδικασία έκδοσης
Νομοθετικών πράξεων

ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

COREPER:	Comite de Representants Permanents
ΔΕΚ:	Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων
ΕΕΠ:	Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη
Ε.Κ.:	Ευρωπαϊκές Κοινότητες
ΕΚΑΕ:	Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας
ΕΚΑΧ:	Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα
ΕΟΚ:	Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα
ΕΟΟΣ:	Ευρωπαϊκός Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας
ΕΤΕ:	Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων
ΕΤΠΑ:	Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης
GATT:	General Agreement for Trade and Tariffs
Ε.Δ.:	Ευρωπαϊκό Δικαστήριο
ΚΕΠΠΑ:	Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας
NATO:	North Atlantic Treaty Organization
ΟΗΕ:	Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών
ΟΚΕ:	Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή
ΟΝΕ:	Οικονομική και Νομισματική Ένωση
ΟΟΣΑ:	Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης
ΣΔΕ:	Συνεργασία στους τομείς Δικαιοσύνης και Εσωτερικών
ΣΕΕ:	Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση
ΣΕΚ:	Συνθήκη Ευρωπαϊκής Κοινότητας
ΣΕΟΚ:	Συνθήκη Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας

ΑΝΑΦΟΡΕΣ:

1. Θεοδ. Α. Γεωργακόπουλος, η Ευρωπαϊκή Ένωση, Θεσμοί και Πολιτικές, Εκδόσεις Α. Σταμούλης, Αθήνα – Πειραιάς 1995
2. Ευάγ. Βενιζέλος, η Συνθήκη του Maastricht και ο Ευρωπαϊκός Συνταγματικός χώρος, Εκδόσεις Α. Σάκκουλα, 1994
3. Νίκος Σ. Μούσης, Ευρωπαϊκή Ένωση, Δίκαιο – Οικονομία – Πολιτική, Εκδόσεις Παπαζήση, αναθεωρημένη έκδοση 1998
4. Π.Κ. Ιωακειμίδης, Ευρωπαϊκή Πολιτική Ένωση Θεωρία – Διαπραγμάτευση, Θεσμοί και Πολιτικές. Η συνθήκη του Maastricht και η Ελλάδα, Εκδόσεις Θεμέλιο, 1995
5. Παν. Ι. Κανελλόπουλος, Εισαγωγή στο Δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Εκδόσεις Α. Σάκκουλα, β' έκδοση, Κομοτηνή 1993
6. Π.Δ. Δαγτόγλου, Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Δίκαιο Ι, β' έκδοση αναθεωρημένη κ' συμπληρωμένη, Εκδ. Σάκκουλα, Αθήνα 1985
7. Emile Noel, Τα γρανάζια της Ευρώπης, Εκδόσεις Παπαζήση
8. Γ. Χρ. Δασκάλου, Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, Ιστορία, Συνθήκες, Θεσμοί, Διευρύνσεις, Βασικές Πολιτικές, Σύγχρονη Εκδοτική, 1996
9. Ενοποιημένη Απόδοση της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, Ευρωπαϊκή Ένωση, 1999.

Jean Monnet

“ η ένωση μεταξύ ατόμων ή κοινοτήτων δεν είναι κάτι το φυσικό. Είναι το αποτέλεσμα ενός διανοητικού συλλογισμού ο οποίος έχει σαν αφετηρία τη διαπίστωση της ανάγκης αλλαγής..... Το ουσιώδες είναι, να υπάρχουν μεταξύ των ατόμων ή των κοινοτήτων, κοινά συμφέροντα !! ”

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ, ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΧΩΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΟΡΓΑΝΑ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΜΕ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑ(ΤΑ), ΠΟΥ ΟΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΡΟΦΟΔΟΤΟΥΣΑΝ, ΣΥΖΗΤΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΖΑΝ ΤΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΔΙΔΕΙ ΕΝΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΛΥΦΟ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ ΠΟΥ ΤΕΛΙΚΑ ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ **7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1992** ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ, ΓΝΩΣΤΗ ΚΑΙ ΩΣ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ. Η ΙΣΧΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΒΛΕΠΕΤΟ ΓΙΑ **1.1.1993**

* ΔΥΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΔΑΝΙΑ, ΕΝΑ

2.6.1992 ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΙ
ΕΝΑ

18.5.1993 ΘΕΤΙΚΟ

ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ:

* ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ ΕΠΙΚΥΡΩΣΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΑΠΟ
ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ Μ. ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΕΦΕΡΑΝ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΙΣΧΥΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

1-11-1993

ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΑΓΟΡΑ ΚΑΛΥΠΤΟΥΣΑ ΤΟ 40% ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΑΚΑΘΑΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ 1/5 ΤΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΣΕ ΑΓΑΘΑ.

ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΑ, ΚΑΤΕΣΤΗ ΤΟΥΤΟ ΔΥΝΑΤΟ ΜΕ ΕΝΑ
ΣΥΝΟΛΟ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ (ΟΔΗΓΙΕΣ =
DIRECTIVES) ΩΣΤΕ Η ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΑ ΤΩΝ
ΑΓΑΘΩΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΡΟΣΚΟΠΤΗ.

ΜΑΛΙΣΤΑ, ΟΙ ΟΔΗΓΙΕΣ ΑΥΤΕΣ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΟ (STANDARD) ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ, ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΥΙΟΘΕΤΗΣΕΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ ΤΙΣ 70!

ΕΝΩ ΑΝΑΜΕΝΕΤΑΙ ΤΟ 1/3 ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΝΑ ΕΝΑΡΜΟΝΙΣΟΥΝ ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

ΑΜΕΣΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑ....

- Η Ε.Ε. ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠΟ 15 Κ.Μ., ΠΟΥ ΕΝΩΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΩΘΟΥΝ – ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΙΝΗΤΙΚΟΤΗΤΑ (MOBILITY) ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ, ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ, ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΙ ΣΦΥΡΗΛΑΤΟΥΝ ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

9.5.1950 R. SCHUMAN ΓΑΛΛΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ ΟΠΩΣ Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΝΘΡΑΚΑ
ΚΑΙ ΧΑΛΥΒΑ (ΓΑΛΛΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ)
ΤΕΘΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΚΟΙΝΗ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΝΑ
ΑΝΑΠΤΥΧΘΕΙ ΔΟΜΗ ΠΟΥ ΝΑ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ
ΕΙΣΟΔΟ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ

18.4.1951 ΠΑΡΙΣΙ:, ΕΚΑΧ: Β, D, F, I, LUX, NL: 6 Κ-Μ

10.8.1952 J. MONNET : ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ
ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΕΚΑΧ ΜΕ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΟΥ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ (PARLIAMENTARY
ASSEMBLY) ΤΟΝ Ρ.Η. ΣΡΑΑΚ

27.5.1952 ΣΥΝΘΗΚΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ: ΘΕΣΠΙΖΕΤΑΙ Η
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ
ΕΞΙ...ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΤΡΑΤΟ ...ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ
ΟΜΑΔΕΣ... ΝΑ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΤΟΥ ΝΑΤΟ... ΜΗ ΕΓΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΓΑΛΛΙΚΟ
ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ... ΑΚΥΡΩΣΗ ΕΝ ΤΟΙΣ
ΠΡΑΓΜΑΣΙ

23.10.1954 ΙΔΡΥΕΤΑΙ Η ΔΥΤΙΚΟ-ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

(ΔΕΕ) ΠΟΥ ΒΑΣΙΣΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΠΟ ΤΟ 1948

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΔΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

ΜΕΛΗ: ΟΙ ΕΞΙ ΚΑΙ Η Μ.Β.

1.6.1955 ΣΥΝΟΔΟΣ ΜΕΣΣΗΝΑΣ. ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΕΚΑΧ ΣΥΜΦΩΝΟΥΝ ΝΑ

ΠΡΟΩΘΗΘΕΙ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

(COMMON MARKET)

25.3.1957 ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ: (ΔΥΟ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

ΕΤΕΘΗ ΥΠΕΓΡΑΦΗΣΑΝ)

ΣΕ ΙΣΧΥ -ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

1.1.1958 -EURATOM

Ø Ε.Ο.Κ., EURATOM, ΕΚΑΧ: 3 ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ
Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΑ ΚΑΙ
ΓΙΑ ΤΙΣ 3 ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

19.3.1958 Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ (142
ΜΕΛΗ) ΕΚΛΕΓΕΙ ΤΟΝ R. SCHUMAN ΩΣ
ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΚΑΙ (ΜΕΤ)ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ (Ε.Κ)

1959 Η ΕΦΤΑ (EUROPEAN FREE TRADE AREA)
ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΜΕ ΜΕΛΗ: Μ.Β., ΝΟΡ, ΣΥΔ, ΔΚ,
ΑΥ, ΡΟΡ, ΙΣΕ, ΣΥΤ. Η ΦΙΝ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ
ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΟ ΜΕΛΟΣ. ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ
ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΚΑΘΑΡΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ
(ΕΛΕΥΡΕΘΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΑΓΑΘΩΝ) ΌΧΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ....

17.5.1960 ΤΟ Ε.Κ. ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΕΚΛΟΓΗ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΩΝ
Κ.Μ. (426 ΜΕΛΗ)

11.2.1961 ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ Κ.Μ. ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΝΑ
ΠΡΟΩΘΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

9.7.1961 ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ Η ΣΥΝΘΗΚΗ
ΣΥΝΔΕΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ – Ε.Ο.Κ.

14.1.1962 ΟΙ ΕΞΙ ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ
ΜΕ ΤΗΝ Κ.Α.Π. ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ
ΦΕΟΓΑ :
ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΓΓΥΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

1.7.1967 ΕΝΟΠΙΟΗΣΗ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ Ε.Ο.Κ., ΕΚΑΧ,
EURATOM ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΥΠΟΥΡΓΩΝ
ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

1.7.1968 ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ:
ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙΑΚΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΞΙ (6) ΚΑΙ
ΚΟΙΝΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟ ΠΡΟΣ
ΤΡΙΤΕΣ ΧΩΡΕΣ

22.1.1972 ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ Μ.Β.

ΕΤΕΘΗ (ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟ 1961 ΚΑΙ 1967 ΛΟΓΩ

ΣΑΝ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ DE GAMLLE)

ΙΣΧΥ ΙRL,DK. Η NOR ΔΕΝ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ ΤΗΝ

1.1.1973 ΛΑΙΚΗ ΕΓΚΡΙΣΗ (ΓΙΑ ΕΝΤΑΞΗ) ΜΕ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

21.10.1972 ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ (ΠΑΡΙΣΙ) ΟΡΙΖΕΙ ΝΕΑ

ΠΕΔΙΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ:

Ø ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ø ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ø ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΤΕΘΗΣΑΝ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ
ΕΝΩΣΗ

* 1970 ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΝΟΔΟ ΚΟΡΥΦΗΣ ΧΑΓΗΣ
(1.12.1969) ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΑD ΗΟC ΕΞΩ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ
ΘΕΣΜΩΝ Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ (EUROPEAN POLITICAL
COOPERATION: ΕΡC) ΛΟΓΩ ΕΛΛΕΙΨΗΣ
ΚΟΙΝΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΚΟΜΗ
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΙΣΧΥ

12.1978 ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

(EUROPEAN MONETARY SYSTEM)

ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΣΗ

(10.3.79) ΤΗΣ Ο.Ν.Ε.

EUROPEAN

CURRENCY

UNIT

4.3.1975 ΚΟΙΝΗ ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ Ε.Κ., ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ,

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ

ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ Ε.Κ. ΠΟΥ

ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΕΝΕΡΓΟ ΜΕΡΟΣ ΣΤΗΝ

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΚΑΙ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΩΝ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ

ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

6.6.1975 Η ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΟΒΑΛΛΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΕΝΤΑΞΗΣ

22.7.1972 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ 2^{ης} ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΤΟΝ
ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΜΕ ΙΔΡΥΣΗ ΤΟΥ
ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ
(EUROPEAN COURT OF AUDITORS)

20.9.1976 ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΥΙΟΘΕΤΕΙ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ
ΓΙΑ ΑΜΕΣΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΗ
ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΟΥ Ε.Κ.

28.3.1977 Η ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ ΥΠΟΒΑΛΛΕΙ ΑΙΤΗΣΗ
ΚΑΙ ΕΝΤΑΞΗΣ

28.6.1978 Η ΙΣΠΑΝΙΑ ΥΠΟΒΑΛΛΕΙ ΑΙΤΗΣΗ ΕΝΤΑΞΗΣ

5.4.1977 ΤΟ Ε.Κ. ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΚΑΙ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΒΑΣΙΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

28.5.1979 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ
ΕΤΕΘΗ ΕΝΤΑΞΗΣ

ΣΕ ΙΣΧΥ

1.1.1981

7-10.6.79 ΕΥΡΩ-ΕΚΛΟΓΕΣ: 410 ΜΕΛΗ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΕΔΡΟΣ SIMON WEIL

30.5.1980 ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΝΤΕΛΛΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΕΙ ΠΡΟΤΑΣΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗΣ

ΤΗΣ ΚΑΠ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΕΜΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ Κ.Μ.

19.11.81 GENSHER Κ' COLOMBO ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ

ΣΤΟ Ε.Κ. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ Ε.Ε.

15-17.6.84 2^ε ΕΥΡΩ-ΕΚΛΟΓΕΣ

12.6.1985 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΕΝΤΑΞΗΣ Ρ. Κ' Ε.Σ

ΜΕ ΙΣΧΥ

1.1.1986

18.2.1986 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΝΙΑΙΑΣ ΠΡΑΞΗΣ ΓΙΑ

ΕΤΕΘΗ ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ

ΣΕ ΙΣΧΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΜΕΧΡΙ

1.7.1987 ΤΟ 1992

ΕΘΕΣΕ ΕΠΙΣΗΣ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΥΠΟ ΤΗΝ
Ε.Ρ.Σ.

26-27.6.89 ΤΟ Ε.Κ. ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΗΣΗ DELOHRS
ΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΟΝΕ ΣΕ 3
ΦΑΣΕΙΣ

10.6.1990 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΝΘΗΚΗΣ SCHENGEN ΑΠΟ:
Β, ΝL, LUX, D, F
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΑΝ ΑΚΟΜΗ ΟΙ
Ι, ΕS, Ρ (1991)

10-11.12.91 ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ ΤΗΣ
κ' ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ

7.2.1992 ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ

1.11.1993 ΕΤΕΘΗ ΣΕ ΙΣΧΥ

24.6.1994 ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΗΣ Ε.Ε. ΜΕ FIN,SWE,AU

9.12.1994 ESSEN: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΠΡΟΣ
ΑΝΑΤΟΛΑΣ

16-17.6.97 ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ Ε.Ε.
ΣΤΟ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ

ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ (ΕΟΚ) ΕΙΝΑΙ:

- Η ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ ΣΤΟ
ΣΥΝΟΛΟ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ
- ΣΥΝΕΧΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΡΡΟΠΗ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
- ΑΥΞΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ
- ΑΝΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΒΙΟΤΙΚΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ
- ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΤΕΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ
ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΤΗΣ Η ΕΟΚ,
ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ:

- Α.** ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΑΣΜΩΝ, ΤΩΝ ΠΟΣΟΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΕΤΡΩΝ ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ - ΜΕΛΩΝ,
- Β.** ΤΗΝ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΕΝΟΣ ΚΟΙΝΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΤΡΙΤΩΝ ΧΩΡΩΝ,
- Γ.** ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΕΜΠΟΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ, ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ - ΜΕΛΗ,
- Δ.** ΤΗΝ ΥΙΟΘΕΤΗΣΗ ΚΟΙΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
- Ε.** ΤΗ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ,

**ΣΤ. ΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ - ΜΕΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗ
ΛΗΨΗ ΜΕΤΡΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΓΗ
ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΩΝ ΣΤΑ ΙΣΟΖΥΓΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ, ΚΑΙ
Ζ. ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΟΘΕΣΙΩΝ ΤΩΝ
ΚΡΑΤΩΝ - ΜΕΛΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΤΑΣΗ ΠΟΥ ΚΡΙΝΕΤΑΙ
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΑΛΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ.**

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ Η ΕΟΚ ΠΡΟΩΘΕΙ ΤΙΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ:

Α. ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΥΠΟΥΡΓΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΠΟΤΕΛΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ - ΜΕΛΩΝ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΩΣ ΚΥΡΙΑ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ,

Β. Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΒΑΣΙΚΑ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ,

Γ. Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ, ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΜΕ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ

ΓΝΩΜΗΣ ΓΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ, ΚΑΙ

Δ. ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ Η ΥΠΟΒΟΛΗ
ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (1985) ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΑΦ' ΕΝΟΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕ ΤΑ
ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ, ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ,
ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ, ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ) ΚΑΙ ΤΗΝ ΩΣ ΕΚ
ΤΟΥΤΟΥ ΜΗ ΠΛΗΡΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ
ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΝΙΑΙΑΣ ΑΓΟΡΑΣ, ΑΦ'
ΕΤΕΡΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕ ΤΗ ΛΗΨΗ ΜΕΤΡΩΝ (ΠΕΡΙΠΟΥ
300) ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΛΗΦΘΟΥΝ ΜΕΧΡΙ ΤΟ
1992, ΩΣΤΕ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΙ Η ΕΝΙΑΙΑ, ΧΩΡΙΣ
ΣΥΝΟΡΑ, ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΓΟΡΑ.

**Η ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΡΑΞΗ, Η ΕΚΠΙΟΝΗΣΗ
ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΑΠΕΦΑΣΙΣΘΗ ΣΤΟ**

1987:ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ 2-4/12/1985, ΤΙΘΕΤΑΙ ΣΕ ΙΣΧΥ

ΑΠΟ 10/7/1987 ΚΑΙ:

ΥΙΟΘΕΤΕΙ ΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΟΠΩΣ

ΑΥΤΕΣ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΛΕΥΚΗ ΒΙΒΛΟ,

ΕΠΙΦΕΡΕΙ ΔΕ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΕΟΚ, ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΠΡΟΩΘΗΣΕΙ ΚΑΙ

ΕΝΙΣΧΥΣΕΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΡΑΞΗ

ΑΠΛΟΠΟΙΕΙΤΑΙ Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΛΗΨΗΣ

ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ (ΑΡΘ. 6,7 ΤΗΣ

ΕΕΠ, ΑΝΑΘ. ΑΡ. 149 ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΟΚ) ΕΝΩ

ΕΙΣΑΓΕΤΑΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΟΧΗΣ (ΑΡΘ. 23) ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ, ΩΣ ΤΟΜΕΑΣ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ.

ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ Η ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΠΡΑΞΗ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗ
ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΟΜΕΑ,
ΣΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΕΝΩ ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΝΟΧΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ
ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΟΠΩΣ ΑΥΤΟΙ

**ΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΘΡ. Β ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΟΥ
ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ ΕΙΝΑΙ:**

- Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΙΣΟΡΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗΣ ΤΗΣ ΕΝΙΑΙΑΣ

ΑΓΟΡΑΣ, ΤΗΣ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ

ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ, ΤΗΣ

ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΗΣ ΤΗΣ ΟΝΕ

- Η ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ

ΔΙΕΘΝΗ ΣΚΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ

ΚΟΙΝΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΜΥΝΤΙΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΣΕ ΔΕΔΟΜΕΝΗ

ΣΤΙΓΜΗ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΕ ΚΟΙΝΗ ΑΜΥΝΑ

- Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ

ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΩΝ ΥΠΗΚΟΩΝ ΜΕ ΤΗ ΘΕΣΠΙΣΗ

ΤΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

- Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

- Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ

«ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΥ»

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΟΤΙ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ, ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟΣΟ ΤΟΥΣ

ΣΤΟΧΟΥΣ ΠΟΥ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ,

ΟΣΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

(ΚΕΠΠΑ, ΣΔΕ).

ΩΣΤΟΣΟ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΈΝΩΣΗ, ΕΜΦΑΝΙΖΕΙ

ΕΞΕΛΙΚΤΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, Ο ΟΠΟΙΟΣ

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΕΤΑΙ:

- ΑΠΟ ΤΗ ΡΗΤΗ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΟΤΙ ΤΟ

1996 ΘΑ ΣΥΓΚΛΗΘΕΙ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ

ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΓΙΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ,

(ΑΡΘΡ. Ν)

- ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΟΙ
ΟΠΟΙΕΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΜΕ
ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΕΜΒΑΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ ΟΠΩΣ
Π.Χ. ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΑΜΥΝΤΙΚΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ (ΑΡΘ. Ι, 4) Η ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΗ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ (ΑΡΘ. Ι, 10)
- ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ - ΓΕΦΥΡΩΝ,
ΟΠΩΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΜΕ ΟΜΟΦΩΝΙΑ ΝΑ
«ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙ ΕΥΡΥΤΕΡΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ
ΓΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ (ΣΔΕ)

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ AMSTERDAM

ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΡΑΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΑΡΘ. Α ΤΗΣ ΣΕΕ, ΕΠΑΝΑΔΙΑΤΥΠΩΝΕΙ ΟΤΙ *«ΔΙΑΝΟΙΓΕΤΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΔΙΑΡΚΩΣ ΣΤΕΝΟΤΕΡΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ»* ΕΝΩ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ *«... ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΟΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΟΣΟ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΙΟ ΑΝΟΙΚΤΑ ΚΑΙ ΟΣΟ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΓΓΥΤΕΡΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ».*

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ, Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ AMSTERDAM, ΚΑΘΙΕΡΩΝΕΙ ΜΙΑ ΠΙΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ (ΑΡΘ. 6 ΠΡ. ΑΡΘ. ΣΤ ΠΑΡ. 2) ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΜΕΛΗ (ΑΡΘ. 6 ΠΑΡ. 1) ΕΝΩ ΠΡΟΩΘΕΙ ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ (ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗ SCHENGEN).

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΟΠΩΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΥΝΘΗΚΗ (ΑΡΘ.2) ΕΙΝΑΙ:

- ΝΑ ΠΡΟΩΘΗΣΕΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ ΚΑΙ ΕΝΑ ΥΨΗΛΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΙΤΥΧΕΙ ΙΣΟΡΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΕΙΦΟΡΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, ΙΔΙΩΣ ΜΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΧΩΡΟΥ ΧΩΡΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙ, ΕΝ ΚΑΙΡΩ, ΕΝΑ ΕΝΙΑΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ,

- ΝΑ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΕΙ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΣΚΗΝΗ, ΙΔΙΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ,

ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΗΣ
ΑΜΥΝΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ
ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΕ ΚΟΙΝΗ ΑΜΥΝΑ,
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ
17,

- ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΩΝ
ΥΠΗΚΟΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΜΕ ΤΗ
ΘΕΣΠΙΣΗ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ,

- ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ ΤΗΝ ΈΝΩΣΗ
ΩΣ ΧΩΡΟ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΟΠΟΙΟ
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ ΜΕ
ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΜΕΤΡΑ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΟΥΣ
ΕΛΕΓΧΟΥΣ ΣΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΤΟ

ΑΣΥΛΟ, ΤΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΠΡΟΛΗΨΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ,

- ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΙ ΣΤΟ ΑΚΕΡΑΙΟ ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ
ΚΕΚΤΗΜΕΝΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΝΑ ΜΕΛΕΤΗΘΕΙ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟΝ ΟΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΠΟΥ ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ
ΣΥΝΘΗΚΗ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΟΥΝ,
ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΘΕΙ Η
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ.

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΑΙ
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΝΘΗΚΗ, ΥΠΟ
ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

ΠΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝΤΑΙ ΣΕ ΑΥΤΗΝ, ΕΝΩ
ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ
ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΟΠΩΣ ΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ
ΑΡΘΡΟ 5 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ.

B. ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ ΘΕΣΠΙΖΕΙ ΔΥΟ
ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΗ
ΤΩΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ:

ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ
ΤΟΥ «ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ
ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ», ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ
ΤΩΝ «ΑΝΑΤΕΘΕΙΜΕΝΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ» (CONFERRED
POWERS) ΣΤΟ ΆΡΘΡΟ Ε ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ.

ΕΠΙΠΛΕΟΝ, ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ Ε.Ε.
ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Η «ΑΡΧΗ ΕΠΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΝ
ΠΟΡΩΝ». ΑΡΧΕΣ ΕΠΙΣΗΣ ΠΟΥ ΘΕΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΤΙ
ΕΧΟΥΝ ΜΙΑ «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ» ΟΠΩΣ

«ΟΙ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»

«Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ» (3Α)

ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ Ε.Ε. ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΦ΄ ΕΝΟΣ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΑΦ΄ ΕΤΕΡΟΥ ΩΣ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗ ΝΕΩΝ ΜΕΛΩΝ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ. ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙΣΩΝ ΑΡΧΩΝ **Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ**, ΕΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ Ε.Ε. ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 3Β, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΑΦΕΡΕΙ:

« Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΔΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΩΝ ΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΘΕΤΕΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΠΟΥ ΤΗΣ ΟΡΙΖΕΙ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΝΘΗΚΗ. ΣΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΓΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ, Η ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΔΡΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΜΟΝΟ ΕΑΝ ΚΑΙ

ΣΤΟ ΒΑΘΜΟ ΠΟΥ ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΕΠΙΤΕΥΧΘΟΥΝ ΕΠΑΡΚΩΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΡΑΤΑ – ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΣΥΝΕΠΩΣ, ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ Η ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΝΑ ΕΠΙΤΕΥΧΘΟΥΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΕ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΔΕΝ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΩΝ ΣΤΟΧΩΝ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ»

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΣΥΜΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗΝ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ – ΜΕΛΩΝ, ΕΝΩ ΑΠΟΤΡΕΠΕΙ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΥΠΕΡΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΝΕΟ ΑΡΘΡΟ ΣΤΙΣ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΟΤΙ (ΑΡΘΡ. ΣΤ ΣΥΝ ΕΕ):

«Η ΈΝΩΣΗ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ, ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΤΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΒΑΣΙΖΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ»

Η ΑΡΧΗ ΑΥΤΗ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΙΣΤΑ «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΗ» ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΔΙΕΠΕΙ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΗΣ ΈΝΩΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΤΩΝ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗ ΧΑΡΑΞΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΣΕΩΝ.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΣ ΣΤΟ ΑΡΘΡΟ 6 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ (ΠΡΩΗΝ ΣΤ) ΔΙΑΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΣΑΦΩΣ ΟΤΙ:

«Η ΕΝΩΣΗ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΕΜΕΛΙΩΔΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ, ΑΡΧΕΣ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΕΣ ΣΤΑ ΚΡΑΤΗ ΜΕΛΗ».

ΕΝΩ ΕΠΑΝΑΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ.

ΕΠΑΝΑΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΣΦΑΛΙΖΕΤΑΙ
(ΑΡ. 6, ΠΑΡ. 2) **Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**, ΟΠΩΣ ΚΑΤΟΧΥΡΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΘΕΜΕΛΙΩΔΩΝ, ΠΟΥ ΥΠΕΓΡΑΦΗ ΣΤΗ ΡΩΜΗ 4/11/1950,
ΚΑΙ ΟΠΩΣ ΠΡΟΚΥΠΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΙΝΕΣ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ
ΜΕΛΩΝ, ΩΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΥ».

ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ
ΑΜΣΤΕΡΔΑΜ, ΑΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΑΝΑΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΤΙΣ
ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΟΥ
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ
ΒΑΣΙΚΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ΩΣ ΒΑΣΗ
ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ, ΑΦ' ΕΤΕΡΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ
ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΑΥΤΕΣ, ΘΕΤΟΝΤΑΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΤΙΣ

ΟΠΟΙΕΣ Η ΈΝΩΣΗ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΣΕ
ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΚΛΠ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ν. ΚΑΠΛΑΝΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκε το 1978 στα Μέγαρα.

Το 1971 του απονέμεται το πτυχίο Φυσικής με ΑΡΙΣΤΑ από το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Το 1972 σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο ASTON της Βρετανίας απ' όπου και του απονέμεται ο μεταπτυχιακός τίτλος M.Sc. στους Πυρηνικούς Αντιδραστήρες.

Το 1975-77 εργάζεται ως βοηθός στο Α.Π.Θ. στην έδρα Πυρηνικής Φυσικής. Παραιτείται από τη θέση αυτή και το 1977-78 ευρίσκεται στο WEIZMAN INSTITUTE του Ισραήλ για να συνεχίσει την έρευνά του στην εξομοίωση συστημάτων ακτινοβολιών.

Το 1980 καθίσταται Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Πατρών.

Το 1980-81 ως υπότροφος της UNESCO μετεκπαιδεύεται στο Manchester στην Εκπαιδευτική Πολιτική κ' Σχεδιασμού

Το 1982-83 διδάσκει Φυσική στην Ανωτάτη Σχολή Ευελπίδων.

Από το 1983 διορίζεται Καθηγητής στο ΤΕΙ Πατρών στις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, Διευθυντής στη Σχολή Τεχνολογικών Εφαρμογών και αργότερα εκλέγεται Πρόεδρος του Ιδρύματος για μια εξαετία.

Από το 1985 ασχολείται με την Ευρωπαϊκή Πολιτική και εκπροσωπεί τη χώρα ως μέλος επιτροπών στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή με αντικείμενο:

- την αναγνώριση διπλωμάτων
- το πρόγραμμα COMMET
- το πρόγραμμα ERASMUS
- το πρόγραμμα SOCRATES

Είναι, ακόμα, μέλος διαφόρων συμβουλευτικών επιτροπών εμπειρογνομόνων της Ευρωπαϊκής για την Ακαδημαϊκή αναγνώριση σπουδών και την αξιολόγηση της Ποιότητας της Εκπαίδευσης.

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος Ευρωπαϊκών Οργανισμών με θέμα τη συνεργασία στην Εκπαίδευση, Κατάρτιση, Έρευνα και Τεχνολογία και Πρόεδρός τους.

Το 1992 του απονέμεται ο τίτλος του Καθηγητή του προγράμματος J. Monnet.

Εκπροσωπεί την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο άνοιγμα του προγράμματος SOCRATES στις χώρες: Ουγγαρία, Ρουμανία, Κύπρος.

Το 1998 του απονέμεται ο τίτλος του επίτιμου Καθηγητή του Πανεπιστημίου Brasov της Ρουμανίας και ολίγον αργότερα το τίτλος του επίτιμου Διδάκτορα του ως άνω Πανεπιστημίου καθώς και του Πανεπιστημίου Pitesti της Ρουμανίας.

Το 1999 διδάσκει στο Πανεπιστήμιο του Βουκουρεστίου επί 3 μήνες στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα:

«Διαχείριση Ολικής Ποιότητας»

- Προσκεκλημένος ομιλητής σε πολλά Ευρωπαϊκά Συνέδρια
- Συντονιστής πολλών προγραμμάτων Εκπαίδευσης και Κατάρτισης σε Ευρωπαϊκό επίπεδο

Έχει δημοσιεύσει μελέτες, άρθρα, πραγματείες σε πολλά ξένα περιοδικά σε θέματα:

Ακτινοβολιών, Ενέργειας, Εκπαιδευτικής Πολιτικής και Σχεδιασμού, Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης και Διαχείρισης Ποιότητας.